

புலவர் வாலாறு—க.

ந க் க ர ி

இஃது

திருச்சிராப்பள்ளி எஸ். பி. ஜி. காலேஜ்

தலைமைத் தமிழாசிரியராகிய

நடுக்காவேரி

மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்

எழுதியது.

காந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்தாரால்

வெளிப்படுத்தப்பெற்றது.

TRICHINOPOLY :

St. Joseph's Industrial School Press.

—
1919.

பதிவு செய்தது.

பதிப்புரை.

மேனாட்டு ஆங்கிலப் புலவர்களின் வரலாறுகளைப் பல ஆராய்ச்சி வல்லுநர்களைக்கொண்டு எழுதுவித்து லார்டு மார்லி துரைமகனார் வெளியிட்டுள்ளனர். அங்ஙனமே, தமிழ்ப் பெரும் புலவர்களின் வரலாறுகளை, அவர்களுடைய நூலாராய்ச்சிகளுடன், அறிவிற் பெரியவர்களைக்கொண்டெழுதுவித்து, வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்பது நம் தமிழ்ச் சங்க நோக்கங்களிலொன்று.

இதனைத் தொடங்குதற்குச் சில ஆண்டுகளின் முன்னரேயே ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. எனினும், ஆங்கிலப் புலவர் வரலாறுகளைப்போலதமிழ்ப் புலவர் வரலாறுகளை எளிதிற் றுணிதற்குப் போதிய துணைக் கருவிகளின்மையானும், பிறவற்றானும் அதனை நிறைவேற்றுவதில் காலந் தாழ்க்க நோந்தது.

வழிவழிப் போந்த கட்டுரைகளோடு கூடிய விவரங்களிலிருந்து உண்மைப் பொருள்களைப் பிரித்துக் காண்டல் எளிதானதாயில்லை. எனினும், கிடைக்கும் துணைக் கருவிகளைக்கொண்டு துருவி, ஆராய்ச்சியிற் பெறப்படும் பொருள்களை வெளியிட வேண்டுமென்பதே நம் கருத்தாகும்.

இக் கருத்துக் கியையவே, எம் வேண்டுகோளின் படி, பண்டிதர் திரு. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் அவர்கள், கடைச்சங்கத்து முதன்மை யுற்றிருந்த நக்கீரர் என்னும் நல்லிசைப் புலவரின் வரலாற்றை வரைந்து தந்துள்ளார்கள். இதுவே புலவர் வரலாறு வரிசையில் முதலதாக வெளியிடப்படுகிறது.

இதிலிருந்தே, மேற்கூறிய இடர்ப்பாடுகளின் வலியும், ஆக்கியோரது துண்ணறிவின் றிறலும், அறியலாகும்.

உ

இவ் வருமையான ஆராய்ச்சி யுரையை உதவிய திரு. நாட்டார் அவர்களுக்கும், இதனைப் பதிப்பிக்க உதவிபுரிந்த அன்பர்களுக்கும் இச்சங்கம நன்றி யுணரும் கடப்பாடுடையதாகின்றது.

இதுபோன்றே, திரு. நாட்டார் அவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்துவரும் பிற புலவர்களின் வரலாறுகளையும் விரைவில் வெளியிட நினைக்கின்றேம். இத்தகைய ஆராய்ச்சி யுரைகளை எழுதித் தருமாறு ஏனைப் புலவர்களையும் வேண்டுகின்றோம்.

கரநதைத்
தமிழ்ச் சங்கம்
சித்தார்த்தி-வஸ்
சித்திரை-மீன க-உ.

த. வே. உமாமகேசவரன்,

பீ..ஏ., பி. எஸ்.,

சங்கத்தலைவர்.

முகவுரை.

ஓங்க லிடைவந் துயர்ந்தோர் தொழுவீளங்கி
யேங்கொலிரீர் ஞாலத் திருளகற்று—மாங்கவற்றுண்
மின்னேர் தனியாழி வெங்கதிரொன் றேனையது
தன்னே ரிலாத தமிழ்.

அமிழ்தினு மினிய நம்தமிழ் மொழியினை முச்சங்க
நாளினும், பிறறை நாளினும் ஆராய்ந்து, நல்லறியின் முற்
றுப் பேறுடையராய் விளங்கிய புலவர் பல்லாயிரவ
ராவர். அன்னவரியற்றிய நூல்களும், பாட்டுக்களும்
துறைதொறும் எண்ணிலவாகும். அவற்றுட் பல கால
வயத்தானே மறைந் தொழிந்தமையின், அவற்றை யியற்
றிய புலவர் பெயருள்ளும் பல மறைவனவாயின. எனி
னும், சிற்சில ஆண்டுகளாகச் சில பெரியோர்களின் அரிய
முயற்சியால் தமிழ் பழநூல்களுள் எஞ்சியுள்ளன
வெளிப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. அவைகளிலிருந்து
பன்னூறு புலவர்களின் பெயரை அறிகின்றோம். அவை
களை வெளிப்படுத்திவரும் பெருந்தகையாளர்கள்பால்
தமிழ் மக்கள் அனைவரும் நன்றி பாராட்டக் கடன்பட்
டோராவர்.

வேளிவந்த நூல்களுட் சிலவே தமிழின் பழமை,
பெருமைகளை விளக்குதற்குப் போதியவாகும். அங்ஙன
மாகவும், பிறமொழியாளர்கள், அவ்வம் மொழியிற் புலவ
ராயிருந்தாரின் சரிதங்களையும், அவர்களியற்றிய நூற்
பொருணுட்பங்களையும் ஆராய்ந்து விரித்தெழுதி மாண
வர்கள் கற்கும்படி செய்வதுபோல், தமிழ் மக்கள்
செய்திலர். சில சிறந்த புலவர்களைப்பற்றித் தம்மனம்
போனபடி சிலர் புனைந்துவிட்டனர். தமிழ்ப் புலவர்
பலரையும்பற்றி ஆராய்ந்து தொகுத்தெழுதிய புத்தகங்

கள் இரண்டொன்றே யுள்ளன. அவையும் தக்காங்கு விரித்தெழுதப்பட்டில. இரண்டொரு புலவர்களைப் பற்றியே சற்றுவிழிவாக எழுதிய புத்தகங்க ளுள்ளன. ஆகவின் தமிழ்ப் புலவர் பலருடைய வரலாறுகளையும் விரித்தெழுத வேண்டுமென்னும் ஆசையாற் றாண்டப் பட்டு, நல்லிசைப் புலவர்களின் பெருமைகளை உள்ளவாறு விளக்குதற்குச் சிறிதும் தகுதியில்லாத யானும் நக்கீர னாரைப்பற்றி முதலில் எழுதி வெளியிடத் துணிந்தேன். இஃது ஐந்தாறு வருடங்களின் முன்பே எழுதப்பெற்ற தாகவின், 1915-ஆம் ஆண்டில் நான் எழுதி வெளியிட லுர் சிறு புத்தகத்திலும் இதனைச் சுட்டுமாறு நேர்ந்தது. எனினும், இப்பொழுது, முன் எழுதியிருந்தவற்றிற் சிலவற்றை மாற்றியும்; சில சேர்த்தும் எழுதியுள்ளேன். நான் எழுதியவற்றிற் பிழைகள் பல இருப்பினும், உண் மையை ஆராய்ந் தெழுதவேண்டுமென்னும் என் நோக் கத்தை மதித்து, அறிவுடையோர் ஆதரிப்ப்ரென்னும் துணிபுடையேன்.

என்பாற் பேரன்புடையவர்களான என் பழைய மாணுக்கர்கள் இதனை வெளிப்படுத்துமாறு முன்வந்து உதவி புரிந்தார்கள். அவர்கள் எவ்வகை நலனும் பெற்றுப் பிறர்க்கென முயலும் பெற்றியராய் நெடிது வாழுமாறு எல்லாம் வல்ல முழு முதற் கடவுளின் நிர்வரு ளைச் சிந்திக்கின்றேன்.

இது விரைவில் அச்சிடப்படுதற்குப் பெரிதும் உதவிபுரிந்த உண்மைத் தமிழன்பரான திருவாளர் S. அற்புதசாமி உடையார், B.A., L.T., அவர்களுக்கும், இதனை வெளிப்படுத்துதலிய கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் தினர்க்கும் நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டுளேன்.

மு. வே.

நக்கீரர்:

முதலாம் அதிகாரம்.

நக்கீரர் வரலாறு.

முன்னுரை.

நக்கீரர் படைப்புக்காலந் தொடங்கி மேம்பட்டு வந்த பழங்குடியினரான முடியுடைத் தமிழ்வேந்தர் மூவருள்ளே ஈண்டிய சிறப்பிற் பாண்டியரானோர் வழி வழியமர்ந்த பழவிறன் மூதூராகிய பீடுமிக்க மாடமது ரையிற் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்த நல்லிசைப்புலவர் குழாத்துட் பல்லிசை நிறுத்த படிமையோராவர். இவர், குடிப்பிறப்பாகிய உடையுடுத்துக், கல்வியாகிய மலர்கூடி, ஒழுக்கமென்னும் விழுக்கலன் பூண்டு, வாய்மையென்னு முணவுண்டு, நடுவுநிலையென்னும் நகரின்கண் தூய்மையென்னும் ஆதனத் தமர்ந்து, அழுக்காறின்மை, அவாவின்மை யெனப்படும் இரு பெரு நிதியமும் ஒரு தாமீட்டிந் தோலா நாவின் மேலோராகித், தமக்கொப்பாரும் மிக்காருமில்லையாக விளங்கினனென இவரது வரலாறு கூறாநிற்கும். அக்காலத்துப் புலவரெல்லாரும் பாட்டியற்றிய மட்டிற் பெயர் சிறந்தாராக, இவர், பாட்டுப் பல புனைந்ததன்றி, ஆலவாய்ப் பெருமா னடிக ளருளிய பொருணூலுக்குப் பொருள் காணாது மயங்கிய யாவருந் தெருளுறுமாறு சிறந்ததோருரைகண்டு புகழ்சிறந்து விளங்கினர். அவ்வுரை பின்னுளோ ருரைகட்கெல்லாம்

உரையாணியாய் நிற்பதொன் றென்னலாம். இன்னணம் பல்லாற்றானும் புகழ்மிகப் படைத்த இவ்வாசிரியர் வர லாற்றினை யாம் அறிந்து கோடற்குக் கருவியாயிருப்பன இவரியற்றிய நூல், உரைகளும், திருவிளையாடல் முத லிய புராணங்களும், பிறவுமாம்.

பெயர்க்காரணம்.

இவரது இயற்பெயர் கீரன் என்பது. இப்பெயரின் பொருள் அக்காலத்து வழங்கிய எனைப்பல பெயர்ப் பொருளுமொப்பவே யின்னதெனத் துணிந்திடற்கரிதாக வுள்ளது. பாலப்பன் என்பது இவரது பிள்ளைத் திரு நாமம் என்றும், இவர் புலமை நிரம்பியோராய்த் தமிழ்ச் சங்கமடைந்தபின்னர் முற்பெயரின் பொருளுக்கேற்பவே, 'கீரன்' என அழைக்கப்பட்டனரென்றும் ஒரு சாரார் கூறுவர். கீரன் என்பது 'வாக்மி' எனப் பொருள்படுவ தோர், வடசொற் சிதைவென்று பிறிதொருசாரார் கூறு வர். பிறர் பிறவாறுங்கூறுப. இதன் பொருள் யாதானும் ஆக. கீரந்தை, கீரங்கண்ணன், கீரங்கீரன் எனத் தமிழ்ச் செய்கை முடிபுற்றடிப்பட்டு வழங்குஞ் சொற்களையெல் லாம் தக்க ஆதாரமின்றியே வடசொல்லெனக் கூறி விடுதல் கருத்தன்றும். இவர் கலையெலாம் நிரம்பிக், கூரியவறிலும், சீரியவொழுக்கமு முடையராய் விளங்கிய போழ்து இவரது சிறப்புநோக்கி நகரவிடைச்சொல்லும், 'ஆர்' விசுவதியும் தந்து நக்கீரனார் என அறிஞரெல்லாம் வழங்குவாராயினர். 'சூலநினையல் நம்பி' என்னுஞ் சிந்தாமணிச் செய்யுளுரையில், 'நப்பின்னை' யென்பதனை விளக்குழி 'நப்பின்னை—அவள் பெயர். ந - சிறப்புப் பொருளுணர்த்துவதோ ரிடைச்சொல்; நச்செள்ளை, நப் பாலத்தன், நக்கீரன் என்றாற்போல' என நச்சினூர்க்கினி

யர் கூறுதல் காண்க. இவர் தந்தை * கணக்காயரென்பது இவர்க்கு வழங்கும் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் என னும் பெயரானும், இவர் மகனார் † கீரவிகொற்றனார் என்பது களவியலுரையானும் அறியப்படுவன. கணக்காயர் என்னுஞ் சொற்குப் பிள்ளைகளைக் கூட்டமாகச் சேர்த்து வைத்து, அரிச்சுவடி என வழங்கும் தமிழ்க் கணக்குப்பயிற்றுவிப்பவர் என்று ஒரு சாரார் பொருள் கூறுப. தமிழ் முழுத்துக்களின் ரொகுதிக்குத் தமிழ்க்கணக்கு, தமிழ் நெடுங்கணக்கு எனப் பெயருளவாயினும், ஈண்டு அதுவே பொருளெனக்கொள்ளுமாறில்லை. தமிழ்ப் பழ தூல்களை யெல்லாம் கீழ்க்கணக்கு மேற்கணக்கெனப் பகுத்திலக் கணங் கூறலானும், 'கணக்கினை.....கற்றலிற் கேட்டலே நன்று' என வழக்காறுண்மையானும், கணக்கென்பது தூல் என்னும் பொருட்டாதல் பெறப்படும். தூல்களெல்லாம் ஒவ்வோரளவினவாக இயன்றமையின் கணக்கென வழங்கப்பட்டனபோலும்? சமயக்கணக்கர் என்புழியும் கணக்கு இப்பொருட்டாதல்வேண்டும். 'சீழுத்துமென்னுங் கணக்கென்றாகும்' என்று பிங்கலத்தில் எண்ணுடன் வைத்தோதிய எழுத்து இலக்கணமென்னும் பொருளதாகுமெனல் அமைவுடைத்தேயாகலின் இலக்கணமும் கணக்கெனப்படுமென்க. இனி, 'கணக்காய ரோத்துரைப்போர்', 'கணக்காயர் தூலுரைப்போர்' என்று நிகண்டு கள் கூறுவதும், 'கணக்காயர்' என்று கீழ்க்கணக்குக்கள் கூறுவதும், கணக்காயராவார் தொல்கேள்வித் துறை போகிய நல்லாசிரியன்மா ரென்பதனை நன்கு விளக்குவன

* ஸ்ரீமந்தொகையில் ஓர் பாட்டு 'கணக்காயன் தத்தன் பாடியது என்றிருப்பது கொண்டு இவரது இயற்பெயர் தத்தன் எனது சிலர் கருதுகின்றனர்.

† கீரவிகொற்றனார் என்பது எழுதுவோரார் நிரிபுற்றது போலும்?

வாகும். மதுரைக் கணக்காயனார் பாடிய பாட்டுக்கள் தொகைதூல் பலவற்றிற் காணப்படுதலே யவரது புலமைக்குத் தக்க சான்றாகும்[†]. இவ்வாறுகளின் ‘மகனறிவு தந்தையறிவு’, ‘மகனுரைக்கும் தந்தை நலத்தை’ என்ற முதுமொழிகளின்படி நக்கீரரது அறிவு மாட்சிக்கு அவரது பிறப்புங் காரணமாய் நின்றமை காண்க.

குலம்.

இனி, இவர் குலத்தைப்பற்றியும் பலர் பலவாறு கூறுநிற்பர். ‘கொங்குதேர்வாழ்க்கை’ என்னுஞ் செய்யுட் பொருள்பற்றிச் சொக்கநாதர்க்கும் நக்கீரனார்க்கும் வாதா நிகழ்வுழி,

‘அங்கங் குலுங்க வரிவாளி நெய்தடவிப்
பங்கம் படவிரண்டு கால்பாப்பிச்—சங்கதனைக்
கீர்கீ ரெனவறுக்குங் கீரனே வென்கவியை
யாராயு முள்ளத் தவன்.’

என்று சொக்கர் வெகுண்டு கூறுநிற்ப, அதற்கெதிராக நக்கீரரும்,

‘சங்கறுப்ப தெங்கள்குலந் தம்பிராற் கேதுகுலம்
பங்கமறச் சொன்னாற் பழுதாமே—சங்கை
யரிந்துண்டு வாழ்து மானாரைப் போல
விரந்துண்டு வாழ்வ திலை.’

என இறைவரைப் பழித்துரைத்தனர்; என்று ஓர் கதை வழங்குகிறது. இதற்கு ஆதாரமாகக் காணப்படுவது பழைய திருவிளையாடலிலுள்ள,

† சிறந்த புலவராயினார் நெடுங்கணக்குக், கற்பித்தல் கூடா தென்பது எம்கருத்தன்று.

‘அங்கங் குலுங்க வரிவாளி நெய்யென்றோர்
பங்கக் கவிதை பரமன் சொலவிளிந்து
சங்கறுப்ப தென்கள்குலந் தம்பிராற் கேதென்றோர்
துங்க முறுங்கவிதை சொன்னா னெதிர் துணிந்து.’

என்னுஞ் செய்யுளொன்றே. இச்செய்யுள்தானும்
இதற்கு முன்பின் உள்ள செய்யுட்களை நோக்குழி அவ்
விடத்திற்கு வேண்டாத தொன்றாகக் காணப்படுதலின்,
இது பின்னுளோர் இடைப்புக்குத்தெனக் கோடலே
யேற்புடைத்து. எல்லா முழுமுதன்மையு முடையராய்,
எல்லா வான்மாக்களையும் அடிமையாகவுடைய விறைவர்
நக்கீரனரைக் கோட்டியுட் குடிபழித்தனவொனலும், நல்
விசைப் புலவராகிய கீரனரும் அதற்கெதிராகப் பழித்
துரைத்தாரொனலும் தெருளற்பாலவாமோ? அன்றி,
இக்கதைக்குச் சிறந்த வாதாரமுமில்லை. இக்கதை பற்
றுக்கோடாகவே புலவர் புராணமுடையாரும், நக்கீரனா
நெய்தனிலத்துள்ள வோர் பாதவரில்லிற் பிறந்தவொனக்
கூறிப்போயினர்.

இக்கதையினையும்,

‘வேளாப்பார்ப்பான் வாளரந்துமித்த
வளைகளைந் தொழிந்த கொழுந்து’

என்னும் அகப்பாட்டடிகளையும்,

‘யாகம் பண்ணாத ஊர்ப் பார்ப்பான்—இவர்களுக்
குச் சங்கறுக்கையுந் தொழில்.’

என்னும் உரைக் குறிப்பையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு,
நக்கீரா வேள்வியியற்றாது சங்கறுக்குந் தொழில் மேற்
கொண்ட பார்ப்பாராவர் எனக் கூறுவர், தீநு. மு.
இராகவையங்கார். அவர், அங்ஙனம் வேள்வி யியற்

ருது தாழ்நிலை யெய்தியவர்க்கு வேட்பித்தல், ஒதுவித்
தல் முதலிய சிறந்த தொழில்கள் உளவெனக் கூறுவர்.
அதற்கவர் கண்டவாதாரம்,

‘ திருமணி குயிற்றுநர் சிறந்த கொள்கையோ
டணிவளை போழுநர். ’

என்னுஞ் சிலப்பதிகாரவழியில் ‘சிறந்த கொள்கை’
என்றிருப்பதுவே யாகும். சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரை
கண்ட இரு பெரும புலவரும் இதற்கு இப்பொருள்
கொள்ளவில்லை. இவ்விடத்தில் ‘சிறந்த கொள்கை’
என்பதற்கு வேட்பித்தல் முதலிய பொருள் கொள்ள
விருக்கும் பொருத்தத்தினை யாம் அறிந்திலம். அன்றி
யும் வேட்டலே இலராயினார்க்கு வேட்பித்தல் முதலிய
கூறுதல் எங்குனம் பொருத்தமாகும்? இவர் கொண்ட
படியே வைத்துக்கொள்ளினும் சங்கறுக்குந் தொழிலுடை
யார் பார்ப்பார் மாத்திரமேயோ?

இனி, ‘வேளாப்பார்ப்பான்’ என்பதன் பொருளை
ஆராய்ந்து காண்பாம். ‘பார்ப்பான்’ என்பது ஒரு கார
ணப் பொதுச சொல். இச்சொல் அடையின்றிக் கூறுங்
கால் இடுகுறி மாத்திரையாய் ஒரு சாதியுட் பிறந்தானைக்
குறிக்கும். அடையொடு படுக்குங்கால் வேறு பிறரைக்
குறிப்பதுமாகும். * ‘மூவகை, ஆரெயி லோரழ லம்பின்
....எய்த....பைங்கட் பார்ப்பான்’ என்புழிச் சிவனைக்
குறிக்கின்றது. ‘† பார்ப்பான் குண்டிகையிருந்த நீரும்
குளுகுளு கொதித்தது.’ என்புழி அயனைக் குறிக்கி
ன்றது. இவ்வாறே வேளாப்பார்ப்பார் என்பது கொற்
றெழில்புரியும் மரபினைக்குறிப்பதாகும். ‘இது புகழா

வாகை', 'அடுபொருநன்' என்பனபோல வெளிப்படையாகும். பொற்கொல்லராகிய கம்மாளர்கள் தம்மை 'விசுவப் பிராமணர்' எனக் கூறிக்கொள்வதற்கு ஆதாரம் இருத்தல் வேண்டும். அகப்பாட்டுரைகாரர் 'ஊர்ப்பார்ப்பான்' எனக்கூறுவதும் இக்கருத்துப்பற்றியேபோலும்? விசுவப்பிராமணன் எனினும் ஊர்ப்பார்ப்பான் எனினும் ஒக்கும். விசுவம் = உலகம். உலகம் என்னுஞ் சொல் கிலத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் குறித்தல் இருவகை வழக்கினும் காணப்படுகிறது. முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்னும் நிலப்பகுதிகளை, காடுறையுலகம், மைவரையுலகம், தீம்புனலுலகம், பெருமணலுலகம் எனத் தொல்காப்பியர் கூறுதல் காண்க. அது மற்றும் சுருங்கி 'ஊர்' என்னும் பொருளில் வருதலை, ஊர்வாயிலே 'உலக விடைகழி' யென்றும், ஊரம் பலத்தை 'உலகவறவி' யென்றும் முறையே சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையுங் கூறுதல் கண்டு தெளிக. வேளாப்பார்ப்பான் என்றது வாளாத்திற்கு அடைவளைகளைதற்குக் கொள்ளினும் இழுக்கின்றது. இங்குக் கூறியவாற்றால் நக்கீரர் பார்ப்பாராவர் என்பதற்குப் பிரமாணமின்மை காண்க. அவர் அந்தணராகார் என்பது எம்கருத்தன்று. இன்ன மரபினரவரெனத் துணிதற்குத் தக்க மேற்கோள் எமக்கிதுகாறுங் கிடைத்திலது. வேண்டிடின் யாம் அவரை, விருந்துபோற்றிய வேளாளரென்றும், அகப்பொருள் விரித்த புதழ்ப்பெரு வணிகரென்றும், புனியரசேத்து கவியரசென்றும், செந்தண்மை பூண்ட அந்தணரென்றும், பிறபிறவாறும் பாராட்டுதல் பொருந்துவதாகும். *

* சீர்கருணிகர் புராணம் என்பதொன்று நக்கீரரியற்றிய தென்றும் அதனால் அவர் வேளாளரில் கருணிகர் அல்லது கணக்கர் வகுப்பினரெனக் கருதப்படுகிறதென்றும் கூறுவாரும் உளர்.

சமயம்.

இவரது சமயம் சைவமென்றே நூல்களானும் பரம்பரை வழக்கானு மீறியப்படுகின்றது. இவரே யன்றிச் சங்கப் புலவர் பலரும் சைவரென்றே சைவநூல்கள் கூறுகிற்கும். ‘பொய்யடிமையில்லாத புலவர்’ என்று ஆளுடைய நம்பிகள் திருத்தொண்டத்தொகையு ளோதியது சங்கப்புலவர்களுையெனப் பின்னுள்ள பெரியோர் பலருங் கொண்டனர். முதல் இராசராச சோழர் காலத்து நம்பியாண்டார்நம்பி யியற்றிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில், பொய்யடிமையில்லாத புலவரைக் குறித்து,

‘தரணியிற் பொய்ம்மை யிலாத்தமிழ்ச் சங்க மதிற் கபிலர்
பரணர்நக் கீரர் முதனாற்பத் தொன்பது பல்புலவோர்
அருணமக் கீயுந் திருவால வாயான் சேவடிக்கே
பொருளமைத் தின்பக் கவிபல பாடும் புலவர்களே.’

என்று கூறியிருத்தலும் காண்க. தமிழகத்துத் தொன்று தொட்டுள்ள மதம் சைவமேயாமென்பதும் ஒருசாரார் கொள்கையாகவுள்ளது. அஃது எவ்வாறாயினும், பழந் தமிழ் மக்கள் எத்தெய்வத்தையும் எத்துணையும் நிந்தை புரியுங் குணமுடைய ரல்லொனச் சங்கத்துச் சான்றோர் நூல்களானே நன்கறியலாகும். நக்கீரர் தொகையிலும், பாட்டிலும் இயற்றியுள்ளனமட்டில் அவர் எம்மதத்தினை யாதல் கடிந்திருப்பது காண்கின்றிலம். மணிமிடற்றிறை, மணிவண்ணன், வர்லியோன், முருகன், இந்திரன் என்ற கடவுள்களைப் புகழ்ந்துரைத்திருக்கின்றனர். முருகக் கடவுள்பால் மெய்யன்புடையனொன ஆற்றுப்படையா லறியலாகும். புகிநொரான் திருமுறையிலுள்ள பிரபந்தங்கள் சைவசமயத்தின் மேம்பாட்டைக் கிளங்கோது கின்றன.

பேருமை.

இவர் பொய்யில் கேள்விப்புலமையுடையாரென்பது இவரியற்றிய தூல்களானே யறியக்கிடக்கின்றது. அகத்தினும், புறத்தினும் பலதினையும் நலமுறப் பாடிந் திற லுடையவர். ஒவ்வொரு பொருளையும் நேரிற் கண்டாங்குப் புலங்கொளச் சொல்லும் கலங்கா வறிவினர். இவர் யாருடனும் எத்துணையும் சலிப்பின்றி வாதியற்றி வலங்கொள்ளும் மதுகையுடையாரென்பதும்; தாம் மெய்யல்ல தென வறிந்த லொன்றைத் தமக்கு வரும் ஏதங்குறித்தாதல், வேறெவ்வாற்றாதுதல் மெய்யெனக் கொள்ளலும், அங்ஙனமே தாம் மெய்யென வறிந்ததை நெகிழவிடிதலும் செய்கிலாக் கடைப்பிடியுடையாரென்பதும்; திரிபுரமெரித்த விரிசடைப்பெம்மானுடன் வாதித்து நெற்றிக் கண் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே எனச் சாதித்தன ரென்னு மிவரது வரலாற்றாற் றெளியப்படும். இவர், எவரினுங் காட்டில் துண்மானுழைபுலமுடையாரென்பது, அளவியையார்க்கு மறிவரியான் தந்த களவியுற்கு மெய்ப்பொருள் கண்டமையாற் றெளியப்படும். இவர், மனமாசு தீர்ந்து ஒன்னுர்த்தெறலும் உவந்தாரை யருளலும் கைவரப் பெற்றவரென்பது, 'கொண்டான்' என்பான் சாவும் வாழவும் பாடியவாற்றாற் றெளியப்படும். அச்சரிதை வருமாறு :—

நக்கீரனார் சங்கத்து வைகுநாளில் ஆரியம் வல்ல 'கொண்டான்' என்னுங் குயவன், பட்டி மண்டபமேறி, 'வடமொழியே' சிறப்புடையது தமிழ் சிறப்புடைய தன் றெனத் தமிழை யிழித்துக் கூறினான். அது கேட்ட நக்கீரர், 'வடமொழியே தமிழைச் சிறப்புடைய மொழியென்று ஒப்புக்கொள்ளுகின்றது தமிழினை யிகழ்ந்து நின்னை இப்பொழுது இறக்கும்படி கூறுவல்' என்று,

‘முரணில் பொதியின் முதற்புத்தேன் வாழி
பாண கபிலரும் வாழி—அரணிலா [டான்
ஆனந்த வேட்கையான் வேட்கோக் குயக்கொண்
ஆனந்தஞ் சேர்க்கசுவா கா.’

எனக் கூறலும், அவன் அவ்விடத்தே வீழ்ந்து உயிர்
துறந்தான். அது கண்ட ஏனையோர் வந்து வேண்டிக்
கொள்ள,

‘ஆரிய நன்று தமிழ்தீ தெனவுணாத்த
காரியத்தாற் காலக்கோட் பட்டானைச்—சீரிய
அந்தண் பொதியி லகத்தியனா ரானையாற்
செந்தமிழே தீர்க்கசுவா கா.’

என்று பாட, அவன் உயிர்த்தெழுந்தனன் என்பது.

‘நிறைமொழி மாந்த ரானையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திர மென்ப.’

என்னும் செய்யுளியற் சூத்திர வுரையில், பேராசிரியரும்,
நச்சினர்க்கினியரும் இவ்வெண்பாக்களையெடுத்துக்காட்டி
‘இவை, தெற்கில் வாயில் திறவாத பட்டி மண்டபத்தார்
பொருட்டு, நக்கீரர் ஒருவன் வாழவும் ஒருவன் சாவவும்
பாடி, இன்னவாறாகவெனச் சபித்தற் பொருட்டாய் வந்த
மந்திரம் பாட்டாய் வருதலின் அங்கதமாயின’ என்று
கூறிப் போந்தனர். இங்ஙனம் தொல்லாசிரியர்களாலே
நிறைமொழி மாந்தராக எடுத்துக்காட்டப் பெற்றமையின்
ஆசிரியர் நக்கீரனாது பெருமை அளப்பரிய தொன்ரு
கும். இவரது கல்வி வன்மைபற்றி ‘இனைவறு குறுமுனி
யிலக்கணம் பெறப், புனைதரும் இலக்கியப் புலவர் சிங்
கம்.’ என்று கற்பனைக் களஞ்சியமாகிய துறைமங்கலம்
சிவப்பிரகாசர் கூறினர். கவியரசாகிய கச்சியப்ப
சிவாசாரியரும், ‘பொய்யற்ற கீரன் முதலாம் புலவோர்

புகழ்ந்த, ஐயன்' என முருகப் பெருமானைப் பாராட்டு முகத்தானே நக்கீரனான பெருமை தெரித்தனர். கருங்க வுலாக்கில், இவர் சங்கப் புலவர்களிற் றலைவராய் வீற்றிருந்தமையே இவரது பெருமையை நன்கு புலப்படுத்தும் என்க.

காலம்.

இனி, இவரும், இவருடனாகவும் சற்று முன்னாகப் பின்னாகவும் விளங்கிய அரசர்களும், புலவர்களுமாகிய இன்னவர் தம் காலத்தை வரையறுப்பான் எண்ணி ஆராய்ச்சி செய்தோர் பலராவர். அவரெல்லாம் தாம் தாம் கண்ட ஆதாரங்களினாலே பாரதகாலத்திருந்து கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுவரை இவர்கட்கு வேறு வேறு காலங்களைக் கற்பிப்பாராயினர். அவற்றுட் பலவும் பிழையாதல் காட்டிக் கண்டிக்கப்பட்டு, இவர்கள் கி. பி. முதல் இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் விளங்கியவரென்னுக் கொள்கையே ஆராய்ச்சி வல்லுநர் பலரானும் நிலைபெறுத்தப்பட்டு வருதலின் யாம் இவர்காலம்பற்றி இங்கு வேறாராய்ச்சி நிகழ்த்துதல் வேண்டா. நக்கீரர் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் விளங்கியவராவனக் கருதப்படுகிறது. இவர்காலத்து விளங்கிய புலவர்களும், அரசர்களுமாவர்:—

1. ஆலத்தூர்கிழார் 2. ஆவூர்மலங்கிழார்
3. இடைக்காடனார் 4. இடைக்குன்றார்கிழார்
5. ஓளவையார் 6. கல்லாடனார் 7. கூடலூர்கிழார்
8. மதுரைமருதனிளநாகனார் 9. மாங்குடிகிழார்
முதலியோரும்;

1. தலையாலங் கானத்துச் சேருவேன்ற நெடுஞ் சேழியன் 2. உக்கிரப்பெருவழி 3. இலவந்தி கைப்

பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன் 4. இராச தூயம் வேட்ட
பெருநற்கிள்ளி 5. யானைக்கட்சேய் மாந்தரத் சேர
லீரும்பொறை 6. சேரமான்மாவேண்கோ 7. குட்டு
வன் சேரல் முதலியோரும் ஆம்.

இவரன்றிக் குறுநிலமன்னரும், பிரபுக்களும் பல
ரிருந்தனர். கபிலர், பரணர், சாத்தனார் முதலிய புல
வர்களும் ஆரியப்படைதந்த நெடுஞ்சேழியன், கிள்ளி
வளவன், நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி, சேங்குட்டுவன்,
சேல்வக்கடுங்கோவாழியாதன் முதலிய அரசர்களும்,
பாரி, பேகன் முதலிய வேளிர்குல வள்ளல்களும்
நக்கீரனார் இளைஞராயிருந்த காலத்தும், சிறிது முற்
பட்ட காலத்தும் விளங்கினவராவர். * கரிகாற் பெரு
வளத்தான், இமயவரம்பன், நெடுஞ்சேரலாதன் என்
னும் தமிழ்ப் பேராசர்களும் இவர்க்குச் சிறிது முன்கை
கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் விளங்கினவராவர். இனி,
அக்காலத்துத் தமிழகத்தின் நிலைமையைத் துருவி நோக்
கின், அஃது உலகத்து ஏனைப்பகுதிகளினும் விளக்கமுற்
றிருந்ததென்பது தேற்றமாம். உழவு, வாணிகம், நெய்வு,
சிற்பம் என்னுந் தொழில்களும், உலகப் பொது வாழ்
விற்கு வேண்டப்படும் பிறதொழில்களும் வளமுற்றிருந்
தன. தமிழகம் தமிழ் வரசரது காவலிற்றானே பொருந்
தியிருந்தது. தமிழ் வேந்தர்கள் ஒருருகால் தம் தம்
நாட்டினைப் பிரித்து ஆட்சிபுரிந்தும், ஒருவர் ஒருவரின்
முரணி யடுத்தடுத்துப் போர் நிகழ்த்தியும் போந்தனர்
என அறியப்படினும், அவர்கள் தத்தம் குடிகளை நன்கு
புறங்காத்து, அன்னவர்க்குக் கண்ணும், ஆவியும் என்ன
விளங்கினரெனத் தெரிகிறது. வீரத்தினும், நீதியினும்,

* கரிகாலன் முதலியோரை நக்கீரர் பாடியிருப்பது சென்ற
கால நிகழ்ச்சிபற்றி யாகும்.

வண்மையினும் மேம்பட்டு விளங்கினர். தமிழ்ப் புலவர்கள் கூறும் மாசற்ற பாடல்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்து, வரையா வள்ளன்மை காட்டிப் போற்றி அவர்களை நன்கு மதித்து வந்ததன்றித் தாமும் புலமை சிறந்து விளங்கித் தம்முடைய உயரிய நோக்கங்களை யமைத்துப் பாட்டியற்றியும் விளங்கினர். புலவர்களும்,

‘பொருபடைதருஉங் கொற்றமும் உழுபடை
ஊன்றுசால் மருங்கினீன்ற தன்பயனே’ என்றும்,

‘நல்லதன் நலனும் தீயதன்றீமையும்
இல்லை யென்போர்க் கினனா கிலியர்’ என்றும்,

‘நான்குடன் மாண்டதாயினும் மாண்ட
அறநெறி முதற்றே யரசின்கொற்றம்’ என்றும்,

‘வரிசையறியாக் கல்லென்சுற்றமொடு
பரிவுதப வெடுக்கும் பிண்டம் நச்சின்
யாணைபுக்கபுலம் போலத்
தானும் உண்ணான் உலகமுந் கெடுமே’ என்றும்,

‘நெல்லுமுயிரன்றே நீருமுயிரன்றே
மன்னனுயிர்த்தே மலர்தலையுலகம்
அதனால், யானுயிரென்ப தறிகை
வேன்மிசு தானே வேந்தற்குக் கடனே.’

என்றும் அரசர்களை நெருங்கி யறிவுகொளுத்தியும் போந்தனர். இவ்வாறுகளின் புலவரெல்லாம் அரசராயினார்க்கு அமைச்சர்போன்றும், நண்பர்போன்றும், இன்றியமை யாது விளங்கினரென்னலாம். மற்றும் அக்கால வியல் பெல்லாம் இங்கு விரித்தெழுதின் ‘மற்றொன்று விரித்தல்’ ஆகுமென்று இவ்வளவில் நிறுத்துவேமாயினேம்.

இடம்.

இவர் மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரரென்றும், மதுரை நக்கீரரென்றும் கூறப்படுதலின், இவரது பதி மதுரையேயாகும்.

நக்கீரரீயற்றிய நூல்கள்.

1. திருமுருகாற்றுப்படை.	7. பெருந்தேவபாணி.
2. நெடுநல்வாடை.	8. கோபப்பிரசாதம்.
3. கைலைபாதிகாளத்திபாதித்
திருவந்தாதி.	9. காரெட்டு.
4. திருவிங்கோய்மலை
எழுபது.	10. போற்றித்திருக்கலி
வெண்பா.
5. திருவலஞ்சுழி
மும்மணிக்கோவை.	11. கண்ணப்ப தேவர்
திருமறம்.
6. திருவெழுகுற்றிருக்கை	12. நக்கீரர் நாலடி நாற்
பது.
	13. களவியலுரை.

என்பன.

இவையன்றி நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பவற்றிற் சிற்சில பாடல்களும், திருவள்ளுவ மாலையிலுள்ள 'தானே முழுதுணர்ந்து' என்னும் வெண்பாவும் இவரால் இயற்றப்பெற்றுள்ளன. பதினேரார் திருமுறையிலுள்ளவற்றில் திருமுருகாற்றுப்படையல்லாத பிரபந்தங்கள் இவரீயற்றியவையல்லவென்பது சிலர் கருத்து. அது பின் ஆராய்ச்சி செய்யப்படும்.

இரண்டாம் அதிகாரம்.

நக்கீரரைப்பற்றிய புராண கதைகளின் ஆராய்ச்சி.

இனி, நக்கீரர் சம்பந்தமாகப் புராணங்கள் கூறுவன வற்றை ஆராய்ந்து காண்பாம். சிவாதுபூதிமாகை விளங்கிய பரஞ்சோதியாரியற்றிய திருவிளையாடற் புராணங் கூறுமாறு :—

நக்கீரர், கபிலர், பரணர் முதலாகப் புலவர் நாற்பத் தெண்மர் திருவாலவாயுடைய இறையனாகிய சோம சுந்தரக்கடவுளா லளிக்கப்பட்ட தெய்வமாப் பலகை மேவிச் சிவனா ராணைதாங்கிச் செந்தமிழாராய்ந்து போந்தனர். அன்னொருடன் இறையனாரும் ஒருவராகப் புலவர் நாற்பானென்பதின்மராவர். அவரங்ஙனம் தமிழாய்ந்து போதருவாராக, மதுரையம்பதியில் அரிமாசுமந்த அரசுகட்டிலேறி அற்றைநாட் செங்கோலோச்சிய திருவுடை மன்னனாவான், திருவாலவாயடிகட்கெனத் திருநந்தனவனம் உளதாக்கி, நாளும் சண்பகமாலே சாத்திச் சோமசுந்தரரைச் சண்பகசுந்தர ானப் பாராட்டிப் போற்றிவந்தமையின் சண்பகமாதன் என்றழைக்கப்பட்ட பாண்டியன் வங்கிய சூடாமணி என்பான். அவன் வயந்த காலத்து மாதேவியுடனேகி இளமாக்காவில் எழிலுறு செய்குன்றிற் பொழுதினை யினிது கழிப்பிவருவோன், ஆண்டு ஓர் வியத்தகு நறுமணமுணர்ந்து, இம்மணம் யாண்டு நின்று போந்ததாமெனச் சிந்தித்து மனைவியை நோக்கினன். நோக்குழி அன்னாள் கூந்தலினின்று அந்

நறுமணமுண்டாதல் கண்டு, 'இவள் கூந்தற்கு இஃது இயற்கையி னுளதோ? அன்றிச் செயற்கையி னுளதாயிற்றோ? இவ்வுண்மையறிந்துகொள்வல்,' என்று கருதி, 'என்னுளத்துளதாய ஐயத்தைத் தவிர்க்கவல்லார் இது பெறுக' என்று, ஆயிரம்பொன்னடங்கிய கிழி ஒன்றினைச் சங்கமண்டப முன்னர்த் தூக்குவித்தான். அது கண்ட புலவரெல்லாரும் அரசன் மனக்கருத்திதுவென அறிய மாட்டாராயிருந்தனர். அப்பொழுது ஆதி சைவமரபிற் பிறந்தோனும், பிரமசாரியுமாய தருமியென்னும் அந்த ணன் சோமசுந்தரக் கடவுளின் சந்நிதியடைந்து, 'எம் பெருமானே! அடியேன், இளம்பருவத்தே தந்தை தாயரையிழந்த தமியேன்; இப்பொழுது ஓர் கன்னிகையை வதுவை முடித்துக்கொள்ளும் வேட்கையுடையேன். இல்லறத்தொடு பொருந்துதலின்றி நின்னடி யருச்சிக்கு நீர்மையனுவனோ? ஐய! நீ யாவும் அறிதி. யாவார்க்கும் தந்தையும் தாயுமாகிய பெரும! என் மனத்தயர் போக்குதற்கிது சமயம். பாண்டியன் மனக்கருத்தினைப் புலப் படுத்தும் செய்யுளொன்று தந்தருள்க.' என்றிங்ஙனம் பலவாறு இரந்து வேண்டினன். வேண்ட, இறைவனும் உவந்து,

‘கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலி
னறியவு முளவோ நீயறியும் பூவே’

என்னுஞ் செய்யுளை இயற்றித் தந்தருளினர். அந்தண னும், அது பெற்றுவந்து சங்கத்தார் முன் காட்டினன். அவர்கள் அதனைப் படித்து அதிலுள்ள சொற் பொருட் பொலிவினை வியந்து அரசனிடஞ் சார்ந்து அதற்குப்

பொருள்கூறிக் காட்டினர். காட்ட, அரசனும், அது தன் கருத்தோ டொருமைப்பா டுற்றிருத்தவின் சிரந்துளக்கி மகிழ்ந்து, 'புலவருடன் சென்று தருமிபொற்கிழி பெறுக.' என்றனன். என்ன, அன்னவனும் மன்ன னானைப்படி சென்று சிழியறுக்கும் எல்லையில் அவ்வழிப்போந்த கீரன் கண்டு தடுத்துச் செய்யுளைக் குற்றமுடைய தென்று கூறிவிட்டனன். அதனைக்கேட்ட பனவனும் வாட்டம் மிக வுற்றுச் சிவசந்நிதி யடைந்து, 'இறைவ! நினது பாட்டிற் குச் சில்வாழ்நாட் சிற்றறிவுடைய புலவர் குற்றங் கூறினர். எனக்குப் பொருள் கிடைக்கா தொழியினும் ஒழிக. உல கத்தில் நின்னை யாவர் மதிப்பர்? நினக்கு இவ்விதம் சி யுண்டாயிற்றே.' என்று சொல்லி யிரங்கினான். இரங்க, அந்தச் சுந்தர விடங்கமூர்த்தி யானவர், ஓர் புலவராய்த் தோற்றஞ்செய்து, கற்றுச்சொல்லிகள் உடன்வரச், சங் கத்தை யடைந்து, 'நம் கவிக்குக் குற்றமியம்பினோர் யார்?' என்ன, நக்கீரர், 'நானே யியம்பினேன்.' என்றார். 'குற் றம் யாது?' என்று வினவ, 'கூந்தலுக்கு மலரின் சார்பா லன்றி மணமின்மையின் இக்கவி பொருட்குற்ற முடைத் து.' என்றிறுத்தார் நக்கீரர். 'பத்தினிப் பெண்டிர் கூந் தலும் தேவமாதர் கூந்தலுமோ?' என, 'அவையும் அன் னவே.' என்றனர். 'நீ வழிபடுங் கடவுளாய் திருக்காளத் தி நாதர் பாகத்தமர்ந்த ஞானப்பூங் கோதையின் கூந்த லும் அத்தன்மைத்தோ?' என, அவர், ஒரு சிறிதும் அஞ் சாராய், 'அதுவும் அற்றே.' எனச் சாதித்து நின்றனர். அப்பொழுது எம்பெருமானார் தமது நுதற்கண்ணினைச் சிறிதே காட்ட, அதுகண்டும் அவர் அஞ்சிற்றிலராய், 'நும் முடல மெல்லாம் கண்ணுயிடினும் நுமதுபாடல் குற்றம் குற்றமே.' எனச் சாதித்து, நுதல்விழிச் செந்தீயின்வெம் மைபொறுக்க லாற்றாது, பொற்றாமரை வாவியில் வீழ்ந்து

மூழ்கினர். இறைவரும் தம் முருக் காந்தருளினர். இன்னணம் நிகழ்ந்துழி, நக்கீரர் துன்பக்கடலு ளாழ்ந்து வருந்துதலையும், அவழில்லாது சங்கமானது மெய்யுணர்வில்லாக் கல்விபோன்றும், வேந்தனில்லாக் குடிபோன்றும் பொலிவுகுன்றுதலையும் கண்டு, புலவரெல்லாரும் பொறுக்கலாற்றாராய், வேண்டுவார் வேண்டிற்றை யீந்தருளும் பரங்கருணைத் தடங்கடலாகிய சுந்தரேசர் சந்நிதியையடைந்து, குறையிரந்து நிற்ப, அவரும் தம் அருட்சத்தியாராகிய உமாதேவியாரோடும் எழுந்தருளி வந்து, புலவர் பெருந்தகையாகிய கீரனா அருட்கண்ணால் நோக்கியருளினர். நோக்க, நக்கீரனார் பசுகாண மெல்லாம் பதிகாணமாகத் திகழ்ப்பெற்று, ஞானப்பூங்கோதையார் கூந்தற்குக் குற்றங் கூறிய பிழையினைப் பொறுத்தாண்ட பெருங்கருணைத் திறத்தினை நினைந்துநினைந் துருகுவோராய், கைலபாதி காளத்திபாதியந்தாதி பாடித் துதித்தனர். துதிக்க, திருவடியைத் தந்து பிறவிக் கடலினின்றும் கரையேற்றுவிப்பாராகிய முதல்வர், நக்கீரனாது கையினைத் தமது திருக்கையாற் பற்றி அவ்வாவியின் கரையேற்றுவித்தருளினர். வடிவொடு பெயர் செயலொன்று மின்றியே மாற்ற மனங்கழிய நின்ற மெய்ப்பொருளாகிய பரமசிவன், அருட்கோலந் தாங்கிவந்து, திருக்கையாற் பரிசித்தற்கு எண்ணிறந்த பிறவிகளில் எல்லையிலலாது புண்ணியஞ் செய்துவந்த புலவரோருகிய நக்கீரர், பின், கோவப்பிரசாதமும், பெருந்தேவபாணியும், எழகூற்றிநுக்கையும் பாடினர். தருமியும் பொற்கிழி பெற்றுச் சென்றனன். ஆலவாயுடையாரும் நக்கீரருக்கு மகத்துவமிக்க அகத்திய முனிவரால் இலக்கண வுபதேசஞ் செய்வித்தார் என்பது. சங்கத்தார் கலக நிகழ்ச்சி முதலியவும் இத்தாலிற் கூறப்பெற்றுள. இச்சரிதம் நம்பி திரு

வினையாடலிற் சிற்சில மாறுபாடுகளுடன் காணப்படுகின்றது. அவ்வேற்றுமைகளிற் சிறந்தன சில காட்டுதல்:—

சிவபிரான் புலவர்களோ டிருந்து தமிழாராயுங்கால், ‘அன்பினைந்தினை’ என்றெடுத்துப் பொருணூலருளிச் செய்தார். அதுகண்டு புலவரெல்லாம் மகிழாநிற்ப, நக்கீரர் மாத்திரம், ‘இஃது என்றமிழில் ஐந்தாம் பனுவலுக் கொப்பாகா’ தென்றனர். பின்னர், சொக்கப்பெருமான் வேறொரு கவிதை சொல்ல அதனையும் சிறப்பில தெனவுரைத்தார். பின், ஆகாய வாக்கினால் இறைவனை யுணர்ந்து அனைவருந் துதித்தனர். சொக்கநாதர் சங்கத்து வீற்றிருந்தபொழுது அவர்க்கு வழங்கிய பெயர் மதுரைப் பேராலவாயர், இறையனார் என்பன. பொருளதிகாரம் ‘இறையனார் பொருள்’ என்னும் பெயருடன் விளங்குவதாயிற்று. நக்கீரர், ‘கொங்குதேர் வாழ்க்கை’ என்னும் பாட்டிற்குக் குற்றங் கூறியபொழுது, புலவராக வந்த சொக்கநாதரால், ‘அங்கங் குலங்க’ என்னுஞ் செய்யுள் கூறப்பட, அதற்கெதிராக நக்கீரரால், ‘சங்கறுப்ப தெங்கள் குலம்’ என்னுஞ் செய்யுள் கூறப்பட்டது. புலவரெல்லாரும் சுந்தரேசர் ஆணைப்படி முருகக்கடவுளாயிசமாகிய உருத்திரசன்மனார் முன்னிருந்து, இறையனார் பொருளுக்கு உரைகூறிவர, நக்கீரர், கபிலர், பாணர் இம்மூவருளையுங் கேட்டபொழுது உருத்திரசன்மர் மெய்புளகுற்றுக் கண்ணீர் விடுத்தனர். அதுகண்ட புலவரெல்லாரும் மகிழ்சிறந்து அம்மூவருளையும் மெய்யுரையெனக் கொண்டு போற்றினர் என்பன. இந்தால், இந்திரன் முடிமேல் வளையெறிந்த திருவினையாடலில், நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப்படை பாடிய வரலாறு காணப்படின்ம, அப்பாடல்கள் பிற்காலத்து வெள்ளி என்பவராத் பாடிச் செருகப்பட்டன என்று குறிக்கப்பட்டிருத்தலின் அதனை யீண்டு எழுதிற்றிலம்.

திருப்பரங்கிரிப் புராணம், நக்கீரர் சருக்கத்தில், திரு முருகாற்றுப்படை பாடிய வரலாறு கூறப்படுகிறது. அது வருமாறு :—

நக்கீரர், கடவுளில் சிவபிரானையும், மானுடரில் பாண்டியனையும் தவிரப் பிறர் யாரையும் பாடுவதில் லென்றிருப்ப, அஃதுணர்ந்த முருகக் கடவுளானவர் தம்மைப் பாடுவிக்கத் திருவுளத்தடைத்து, உக்கிரனென்தா பரணன் என்பானே அழைத்து, ‘சரவணப் பொய்கைக் கட் போதரும் நக்கீரரை ஒரு குற்றங்கற்பித்து மலையிற் சிறைப்படுத்துக.’ எனப்பணித்தனர். அண்டாபரணன், அப்பணியினைத் தலைமேற்கொண்டு, நக்கீரர் சரவணப் பொய்கையிற் போதந்து, சிவபூசனை புரிதரு போழ் தத்து, அருகிலிருந்த அரச மரத்தி னிலை யொன்றினைக் கிள்ளியிட, அவ்விலையின் ஓர் பகுதி நீரினும், பிறிதோர் பகுதி நிலத்தினும் வீழ்ந்து, அவ்விரு பகுதியும் முறையே மீனும் பறவையு மாகி, ஒன்றையொன்று பற்றி யிழுப்புழி, அதனைக்கண்ட கீரனார், இரக்கமேற்கொண்டு, அவற்றைப் பற்றி, நகத்தினுற் பிரித்துவிட்டனர். விடவே, அம்மீனும் பறவையும் வாயங்காந்து குருதி கான்று உயிர் நீத்தன. உடன், அண்டாபரணன், ‘முருகப்பிரானது பரங்குன் றத்திற் கொலைப்பாதகம் புரிந்தனை.’ என்று கூறி, அவரை யெடுத்துச் சென்று, ஓர் மலைமுழைஞ்சிலு ளடைத்திட்டான். நக்கீரனார், இது கந்தனைப் பாடாக்குறை யென வுணர்ந்து, திருமுருகாற்றுப்படை பாடினர். அப்பாட்டி னிறுதி ‘கிழவோனே’ என்று முடிந்திருத்தல் கண்டு, குமாரக் கடவுளானவர் நக்கீரரது கனவினிற்போன்றி, ‘நீ நம்மைக் கிழவன் என்றனை. நாம் கிழவராய் வரப் பன் னாள் செல்லவேண்டும்.’ என்று சொல்லி மறைந்தருளி னார். பின்னர், நக்கீரர்,

‘குன்ற மெறிந்தாய் குரைகடலிற் சூர்தடிந்தாய்
புன்றலைய பூதப் பொருபடையா—யென்றும்
இளையா யழகியா யேழார்ந்தா னேறே
யுளையாயெ னுள்ளத் துறை.’

என்னும் வெண்பாவாற் றுதித்தனர். இப்பாட்டினில்
‘இளையாய்’ என்றழைத்திருப்பது கண்டு நெடுவேளான
வர் மனமகிழ்ந்து, பல்வகைத் தேவரும் புடைசூழ எழுந்
தருளி, வேற்படைவிடுத்துக் குகையினைத் திறந்து நக்கீர
னரைச் சிறைவீடு செய்தனர். அவரும், வெளிவந்து,
அறுமுகப் பெருமானை மணிமயின் மேற்கண்டு, பலவாறு
போற்றிசெய்து, திருமுருகாற்றுப்படையினை மெய்யன்
புட னோதுவார்க்கு வேண்டும் வரங்களைத் தந்தருள வரம்
பெற்று, நாடொறும் முருகப்பெருமானை வழிபட்டு வரு
வாராயினர் என்பது.

சீகாளத்திப் புராணம், நக்கீரர் சருக்கத்தில், இறை
வர்க்கும் நக்கீரார்க்கும் வாதா நிகழ்ந்ததும், நக்கீரர் திரு
முருகாற்றுப்படையும், கைலைபாதி காளத்திபாதித் திரு
வந்தாதியும் பாடியதுமாகிய வரலாறுகள் சில வேறு
பாட்டுடன் காணப்படுகின்றன. அவை வருமாறு :—

நக்கீரர், ‘கொங்குதேர் வாழ்க்கை’ என்னுங் கவிக்
குக் குற்றங்கூறி, உமையம்மையின் கூந்தற்கும் இயற்கை
மணமின்றெனச் சலஞ் சாதித்த காலையில், பாட்டியற்
புலவராய் வந்த இறைவர், தமது நெற்றி நாட்டத்தையும்,
சடையினையும் காட்ட, ‘நீ வடிவெலாங் கண்ணாகக்
காட்டினும் நினைசெய்யுள் இழுக்குடையதே. சடை
கொண்டு வெருட்டல் வேண்டா. இதற்கு நான் தோற்றி
லன்.’ என்று கீரனார் கூறினர். கூற, முற்றுணர் புலவ
ராய முதல்வர், ‘எம்மொடு முரணி யிமயப் பூங்கொம்பின்
மைம்மலி கூந்தலையும் பழித்துரைத்த நீ இம்மையிற்

குட்ட நோயுற்றலேக.’ என்றனர். என்னலும், நக்கீரர் அஞ்சி, மெய்பனித்துக், கழல்களில் வீழ்ந்திறைஞ்சி, ‘கருணையங்கடலே! எந்தாய்!! நாயினேன் அறிவிலாது செய்த பிழையினைப் பொறுத்தருளிச் சாபப்பிணி தவிர்த்தாட் கொள்வாய்.’ என்று வேண்டினார். வேண்டலும், கருணைவள்ளலானவர், சினந்தணிந்து, ‘சென்று நீ கயிலை காணில் தீரும் இக்கொடு நோய்’ என்று கூறிக் கோயிலிற் புக்கனர். நக்கீரரும், பரமசிவனது சாபத்தின் விளைந்த பிணியானது உடலம் போர்ப்ப, ‘இனி இதனைக் கயிலை கண்டொழிப்பேன்.’ எனத்துணிந்து, புலவர்களை யெல்லாம் தனித்தனி விளித்து, ‘ஹங்களோடு உடனுறை வாழ்வு நீங்கும் ஒரு பெரும்பாவியேனை மறவன்மின்.’ என்று சொல்லி, அவரெல்லாம் தனித்தனி மார்புட னிறு கப்புல்லிக், கண்ணருவி சொரிந்து, உளங்குழைந் தழுதி ரங்காநிற்ப, அரிதினிற் பிரிந்து, வையையின் வடகரை யடைந்தனர். அடைந்தவர்,

‘என்றினி மதுரை காண்பேம்! எப்பகல் சவுந்த
ரேசன்

றன்றிரு வடிகள் காண்பேம்! தாயையெஞ் ஞான்று
காண்பேம்!

வென்றிவேற் றரும வேந்தர் வேந்தனை யெந்நாட்
காண்பேம்!

ஒன்றுயிர்த் துணையாஞ் சங்கத் துறவையெப் பொ
ழுது காண்பேம்!’

‘மாட்சிமிக்க வறிவினையுடைய புலவரெல்லாம் எம்மை மறந்து விடுவரோ? அரசர் கோமகனும் நினையான் கொல்லோ? சங்கப் புலவர் நாற்பத்தெழுவரென்று உலகங் கூறிவிடுமோ? தமிழின் இனிமையை இனி யார்க் கெடுத்த துரைத்திடுவேம்?’ என்று பலப் பல நினைந்து,

சுரநெறி கடந்து, புனல் நாடுபுக்குப், பெண்ணையும், பாலியுந் தாண்டித், திருவேங்கடங் கண்டு, ஏமகூடஞ் சென்று, கங்கை படிந்து, காசியுங் கேதாரமும் பணிந்து, வாணுந் நிவந்த இமயமலைக்கட் செல்லுவாராயினார். இன்னணம் உள்ளங்கால் வெள்ளெலும்பாக நடந்துகொண்டிருந்த புலவர் சிங்கமானவர், ஆண்டு ஓர் கடலனைய தடாகத்தை யும், உலகினுக்கிட்ட ஒரு பெரும்பந்தர் போன்று தழை களுவி, விழைதக நிற்கும் ஆலவிருக்கத்தையும் கண்டு சென்று, அவண் உளனமாந்திருப்பவர், அவ்வதிசய மாதத்தின் இலையொன்று நீரினும் நிலத்தினும் பொருந்த விழுந்தது, மீனும் பறவையுமாய உருப்பெற்று, அவை யொன்றையொன்று கவ்வி யீர்ப்பக் கண்டு, விம்மித் தமையித் தாழ்த்து நின்றனர். உடன், ஒரு கொடிய பூதம் இவரை யெடுத்துச் சென்று, ஒரு குகையினுள் அடைத் தேகிற்று. அங்கு, அவ்வாறே, அப்பூதத்தினால் முன்ன ரடைக்கப்பட்டிருந்த தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பத்தின்மரும் நக்கீரரைக் கண்டு, 'இன்று, நீ வந்தமையின் நாம் ஆயிரமென்னுந் தொகையுடையராயினோம். இனிப் பூதமானது நமமனைவரையும் விழுங்கித் தன் வயிற்றுத் தீயினைத் தணிப்பதாகும்.' என்று அல்லலுற்றதைந்தனா. அது கேட்ட நக்கீரனார் சிறிதும் மனம் மாழ்கவின்றி, அன்ன வர்தம் இடரினை யகற்றத் திருவுளத்தடைத்து, 'ஆறிரு தடந்தோ எண்ணல் ஆறெழுத்தினையும் ஒதில் பிறவி யென்னும அனாதி நோயுந் தீர்த்து இன்ப வீட்டிற் குடிபுகுந் திருக்கலா மென்னின், வேறொரு பிணியகலுவதில் வியப்பு என்னுளது? ஐம்பூத வாயி னகப்படு முயிரை மீட்டுச் செமபதுமத் திருவடி நீழலில் வைக்கும் குமரவேளுக்கு ஒருசிறு பூதத்தா லுற்ற இந்நோய் தீர்த்த

லரியதாமோ?’ என நினைநது, நினைநதன நினைநதாங் குதவும் தீருநகாற்றுப்படையினைப் பாடினா. பாட, அறுமுகப் பெருமான மயினமிசை யிவாநது தோன்றி, அனைவாக்குஞ் சிறைவீடு செயது, கீரனா போநத காரணங் டோட்டு, ‘கைலைகாண’ எனத் தமது திருத்தத்தை யா பொதுவிற கூறியிருத்தலின், தென்கைலை காணினும் இவருற்ற நோய நீங்குமெனக் கருதி, ‘இசகுளத்தினின் முழுகிற கயிலை காணுகி’ எனப் பணித்தனா. அங்ஙனம், தமமை உயயக்கொண்ட பெருங்கருணை வள்ளலாகிய முருகக்கடவுளின் ஆணையைச் சிரமே டிகாண்டு, குளத்தினின் முழுபு, பொன்னாகரீ வெள்ளுப் பணிதா உயில நோய நீங்கியெழுநது, கென்கயிலைய மாடுப ிகாளத்தி யைத் தரிசித்தாரா உரிசித்தது, சீவிரமாய் நம், சீவரத்தி யும் ஒன்றென்றுப் கருத்துடையா. இ கைலைபாதி காளத்திபாதித் தீருவந்தாதிபால அபிராமிநீயும் மாறி மாறிக் துதித்து, உடறநீணி தவிர்ப்பு நாடாங்கு உய்ப்பிணியாய் ஆணவ வலவிருளசமறி யாட்கொண்டருள வேண்டிமென்ப பிரார்த்தித்தது காளத்தி யாப்ருடைய கிருஷ்ண நீழலிற் சலுஉருரினு எனப்

நாம உங்கெடுத்ததுகொண்ட நான குபராணநதலில், பாஞ்சோதி முனிவா திருவீரையாடலானது, அரங்கி, கோவப்பிரசாதம், பெருங்கோப்பாணி, எழுக்காற்றுகை எனனும் நான்கு தூலசீனையுஞ் சுட்டுகிறது. நம்பி திருவிளையாடல, அடத்திடைசு சுட்டுவதுடன், இறையனாகளவிய லருளியவாறும், புலவரெல்லாம் அதற்குரை சண்டவாறும் கூறுகிறது மறறும் இநதூலகூறுகிற ‘இறையனா செய்ய’ மும், நக்கீரரது ‘ஐந்தாமபனுவ’ மும் ஏனன வென்ப புலப்படவில்லை. ‘அங்கா குலுங்க’, ‘சங்கற்பபது’ எனனும் இரண்டு வெண்பாக்களும் இதனிற சுட

டப்படினும், இவற்றைச் சுட்டும் பாடற்கு முன்பின் உள்ள பாடல்களை நோக்குழி, அஃதியைப்பின்றி யிருத்த லின், அப்பாட்டுப் பின்னுளோர் இடைப்புருத்து எனக் கோடலவேண்டும். பரங்கிரிப்புராணம், திருமுருகாற் றுப்படையுடன் 'குன்றமெறிந்தாய்' என்னும் வெண்பா வையுஞ் சுட்டுகிறது. சீகாளத்திப்புராணம், திருமுரு காற்றுப்படையையும், அந்தாதியையும் சுட்டுகிறது. 'கொங்குதேர் வாழ்க்கை' என்னும் பாசுரத்தைப் பரங் கிரிப் புராண மொழிந்த மூன்று தால்களும் சுட்டுகின் றன. நக்கீரர் இயற்றிய ஏனைய தால்களையும், பாட்டுக் களையும் இந்நான்கு புராணமும் சுட்டிற்றில. பழைய திருவிளையாடலொன்றும் சொக்கநாதா புலவராயமர்ந் திருந்த பொழுது அப்பாது இன்ன பெயர்கள் வழங்கின வென்று கூறுகிறது. மற்றதைத் திருவிளையாடலொன் றுமே பாண்டியன் பெயரைக் கிளந்தோதுவது. சீகாளத் திப்புராணம் அககாலத்தப பாண்டிநாட்டில நிகழ்ந்த வற் கடத்தை விரித்துரைக்கிறது. திருவிளையாடற் புராணம் இரண்டினும் பலவிடத்து வற்கடங் கூறப்படினும், இக் கதை நிகழ்ந்த காலத்தை யொட்டிக் கூறப்பட்டில. திருப் பரங்கிரிப் புராணமானது திருமுருகாற்றுப்படை திருப் பரங்குன்றத்திற் பாடியதாகக் கூறுகிறது. சீகாளத்திப் புராணம் அது இமயமலையிற் பாடியதாகக் கூறுகிறது. பிறவேறுபாடுகளும் ஆராயத்தக்க. தமிழ்நாட்டுச் சரிதங் களை வடமொழி வாணா தம் தம் கேட்டவாறும், தத் தமக்குத் தோற்றியவாறும், வேறு வேறு காலங்களில் வடமொழியில் எழுதிவைப்ப, அவற்றைத் தமிழினிற் பெயர்த்தெழுத நோந்தமையின், இந்துஸ்களில் இங்ங னம் வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. இனி, இக்கதை களை யெடுத்துரைப்பவும், ஆதரிப்பவுமாய் பிறதான் மேற் கோள் முதலியன கூறுதும்.

தருமிக்குப் பொற்கிழி நல்குவிக்கச் சொக்கநாதர்
‘கொங்குதேர் வாழ்க்கை’ என்னும் பாட்டருளியதும்,
அவர் புலவராய்ச் சங்கமேறியதும்,

‘பொதியப் பொருப்பன் மதியக் கருத்தினைக்
கொங்குதேர் வாழ்க்கைச் செந்தமிழ் கூறிப்
பொற்குலை தருமிக் கற்புட னுதவி
யென்னுளங் குடிகொண் டிரும்பய னளிக்குங்
களளவிழ் குழல்சேர் கருணையெம் பெருமான்.’
எனக் கல்லாடத்தும் ;

‘நன்பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்க மேறி
நற்கனகக் கிழிதருமிக் கருளினோன் காண்.’
எனத் திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரத்தும் கூறப்
பட்டுள்.

இறையனார் களவிய லருளிச்செய்தது,

‘உலகிய னிறுத்தும் பொருண்மா பொடுங்க
மாறனும் புலவரு மயங்குறு காலே
முந்துறும் பெருமறை முளைத்தருள் வாக்கா
லன்பினைத் தினையென் றறுபது சூத்திரங்
கடலமு தெடுத்துக் கரையில்வைத் ததுபோற்
பரப்பின் றமிழ்ச்சுவை திரட்டிமற் றவர்க்குத்
தெளிதரக் கொடுத்த தென்றமிழ்க் கடவுள்.’
எனவும்,

‘ஐந்திணை வழுவா தகப்பொரு ளமுதினைக்
குறுமுனி தேறவும் பெறுமுதற் புலவர்க
ளேழெழு பெயருங் கோதறப் பருகவும்
புலனெறி வழக்கிற் புணருல கவர்க்கு
முற்றவம் பெருக்கு முதற்ற பதர்க்கு
நின்றறிந் துணரத் தமிழ்ப்பெயர் நிறுத்தி
யெடுத்துப் பரப்பிய விமையவர் நாயகன்.’ எனவும்.

கல்லாடத்தும் ;

‘திருவால வாயமர்ந்த செழுஞ்சுடரைச் செழும்
பொருணூல், தருவானே.’

எனவும்,

‘நூலின்கட் பொருள்பாடி நூலறிவார்க் கீந்தானே.’

எனவும்,

பெரிய புராணத்தும் கூறப்பட்டுளது.

முக்கட்பெருமான் சங்கமமர்ந்து தமிழாராய்ந்தது,
‘சென்றனைந்து மதுரையினிற் றிருந்தியதூற் சங்
கத்துள்

அன்றிருந்து தமிழாராய்ந் தருளிய வங்கணர்’

எனவும்,

‘திருவாலவாயில், எம்மைப் பவந்தீர்ப்பவர் சங்க
மிருந்தது.’

எனவும்,

பெரிய புராணத் தோதப்பட்டது.

முருகக்கடவு ளமிசமாகிய உருத்திர சன்மனார் களவி
யற் பொருள் தெளிவுறுத்தது,

‘மணிக்கா லறிஞர் பெருங்குடித் தோன்றி
யிறையோன் பொருட்குப் பரணர்முதல் கேட்பப்
பெருந்தமிழ் விரித்த வருந்தமிழ்ப் புலவனும்
பாய்பா ரறிய நீயே யாகலின்.’

எனக் கல்லாடத்தும் ;

‘திருத்தமிழ் மதுரைதன்னிற் சிவன்பொரு
ணிறுக்கு மாற்றால்
உருத்திர சன்மனாகி யுற்றிடு நிமிலன்.’

எனக் கந்த புராணத்தும் ஒதப்பட்டது.

‘இறையனார்’ என்னும் பெயரைத் தலைச் சங்க
மிருந்த சிவனுக்குக் கூறுவர் அடியார்க்கு நல்லார்.
‘பேராலவாயார்’ என்னும் பெயர் நற்றிணையிலும், அக

நானூற்றிலும், புறநானூற்றிலும் சில பாட்டுக்கள் பாடிய ஒரு புலவர்க்கு வழங்குகிறது. ‘கொங்குதேர் வாழ்க்கை’ என்னும் பாட்டு, குறுந்தொகையில் இரண்டாவது செய்யுளாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. திருவள்ளுவ மாஸேயிலுள்ள ‘என்றும் புலராத’ என்னும் வெண்பா இயற்றினாரும் இறையனாரே. திருக்குறள் அரசு கேற்றிய பொழுது வள்ளுவனாருடன் உருத்திரசன்மனார் வீற்றிருந்தனரென ஒரு வெண்பாக் கூறுகிறது. அகநானூறு தொகுத்தாரும் உருத்திரசன்மனாரே.

திருவிளையாடற்புராணம் கூறுகிற பாண்டியன் பெயர் வடமொழிவாணர் படைத்துக்கொண்டதாகல் வேண்டும். அக்காலத்து நெடுங்கிள்ளி, நெடுஞ்சேரல், நெடுஞ்செழியன் என்றாற்போலும் தமிழ்ப் பெயர்கள் வழங்கினவன்றிக், குலோத்துங்கன், இராஜ சேகரன் என்றாற்போலும் வடமொழிப் பெயர்கள் வழங்கவில்லை. ஆகலின், வங்கிய சூடாமணி என்னும் பெயர் பிற்காலத்தார் படைப்பு என்பதே துணிபு.

சீகாளத்திப் புராணங் கூறுகிற வற்கட நிகழ்ச்சி,
‘பன்னீரி யாண்டு பாண்டியன் னாடு

மன்னுயிர் மடிய மழைவள மிழந்தது.’

என மணிமேகலையிலும் ;

‘அன்றுதொட்டுப் பாண்டியனாடு மழைவறங்
கூர்ந்து வறுமையெய்தி’

எனச் சிலப்பதிகாரத்தும் ;

‘அக்காலத்துப் பாண்டிய னாடு பன்னிரு
யாண்டு வற்கடஞ் சென்றது’

எனக் களவியலுரையிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. மற்றுஞ் சில அடுத்த அதிகாரத்திற் காட்டப்படும்.

மூன்றாம் அதிகாரம்.

நக்கீர தேவரியற்றிய அந்தாதி முதலியவற்றின்
ஆராய்ச்சி.

கைலைபாதி காளத்திபாதி யந்தாதி முதலாகத் திருக்
கண்ணப்பர் திருமறம் எழுதப் பதினொராந் திருமுறை
யிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ள நக்கீர தேவ நாயனார் பிரபந்தங்
களில், திருமுருகாற்றுப்படை யொழிந்த ஒன்பது நூல்
களும் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனாரியற்றிய வல்லவென
ஒரு சாராரும், அவரியற்றியவே யெனப் பிறிதொரு
சாராரும் கூறுப. அவ்விரு கொள்கையையும் ஆதரிப்
பன இவையிவையென ஒர்ந்துணர்வேமாக.

1. பிற்காலத்தார் பாவீன மெனக்கொண்ட கட்ட
ளைக் கவித்துறை போல்வன சங்கநாளில் வழங்கவில்லை.

2. ஒரு செய்யுளி னந்தம் அடுத்த செய்யுளுக்கு
ஆதியாக வரத்தொடுக்கப்படும் அந்தாதி, மும்மணிக்
கோவை முதலிய பிரபந்தங்களும் பழைய நாளில் இயற்
றப்பட்டில. இவற்றுக்கெல்லாம் தொல்காப்பியத் திலக்
கணமு மில்லை.

3. திருமுருகாற்றுப்படை, நெடுநல்வாடை முத
லிய பாட்டுக்களுக்கும், நக்கீரதேவர் அந்தாதி முதலிய
வற்றுக்கும் உள்ள நடைவேற்றுமை சாலவும் பெரிது.

4. சங்கத்தார் நூல்கள் பிற சமயங்களைத் தாழ்த்துக்
கூறுவனவல்ல. அந்தாதி முதலியன அன்னவல்ல.

5. இவை பண்டையுரையாசிரியர்களால் எடுத்தா
ளப்பட்டனவு மல்ல.

இவையெல்லாம் இப்பிரபந்தங்கள் நக்கீரர் வாக்கல்ல என்பதனை ஆதரிக்கின்றன. மற்றும் இவைகளையாராய்வோம்.

1. தொல்காப்பியராத் பாவினம் கூறப்படவில்லையென்பது உண்மை. சங்கத்தார் பாக்களே யியற்றிப் போந்தனர். அவற்றுள்ளும் வஞ்சிப்பா அருகியே வழங்குவ தாயிற்று. ‘அடியின் சிறப்பே பாட்டெனப் படுமே.’ என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரவுரையிற் பேராசிரியரும், ‘தலை யிடை கடைச சங்கத்தாரும், பிறசான் றோரும், நாற்சீரடியான் வரும் ஆசிரியமும், வெண்பாவும், கலியுமே பெரும்பான்மையுஞ் செய்தார். வஞ்சிப்பா சிறுவரவிற றெனக் கொள்க.’ எனக்கூறினர். நச்சினூர்க்கினியரும் இவ்வாறே கூறினர். எனினும், இப்பிரபந்தங்கள் பெரும்பான்மையும் பாக்களா னியன்றவே யாகலானும், திருவலஞ்சுழி மும்மணிககோவையில் பிற்காலத்தார் பாவினத்து ளொன்றாகக் கொண்ட கட்டளைக் கவித்துறைச் செய்யுள் காணப்படினும், அது, தொல்காப்பியர் கூறியவாறு, கொச்சக வொருபோகு யாப்பின் வேறுபட்டு வந்ததாகக் கோட லமையு மாகலானும், இவ்வாதாரம் வலியுடையதாகாது. இவ் வொருபோகினிலக்கணத்தைத் ‘தரவின்றாகி’ என்னுஞ் சூத்திரத்து, ‘யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடையது, கொச்சக வொருபோ காகு மென்ப.’ என்பதற்கு உரையாளர்கள் விரித்துரைத்தன கொண்டு தெளியலாம். சீவக சிந்தாமணிப் பாடல்க ளெல்லாமும் கொச்சக வொருபோகே யென்பர் நச்சினூர்க்கினியர். ‘தொல்காப்பியனாரை யொழிந்த ஆசிரியர் பதினொருவருட் சிலர் இனமும் கொண்டார்’ ஆகலின், அதனை இனமெனவே கொள்ளினும் அமையும்.

2. தோண்ணூற்றாறு வகையும் பிறவுமாகிய பிரபந்தங்கட்கும், செய்யுட்கள் அந்தாதியாக வருதற்கும், அடிகள் அந்தாதியாக வந்து தொடையுற்று நின்றற்கும் தொல்காப்பியர் இலக்கணங் கூறிற்றிலர். எனினும், பிற்காலத்தார் அவ்வாறெல்லாங் கோடற்கு அவர் இடம் வைத்துச் சென்றனராவர். அவர், 'அமமை' முதலாயின தொடர்நிலைச் செய்யுளுக்கு இலக்கணமாகக் கூறுமிடத்து, 'விருந்து' என்னும் வனப்புப்பற்றி, 'விருந்தேதானும், புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே.' எனக் கூறினர். அதற்குப் பேராசிரியரும், 'புதிதாகத் தாம் வேண்டிய வாற்றாற் பல செய்யுளுந் தொடர்ந்துவரச் செய்வது.' என உரை கூறி, 'அது, முத்தொள்ளாயிரமும், பொய்கையார் முதலாயினார் செய்த அந்தாதிச் செய்யுளுமெனவுணர்க. கலம்பக முதலாயினவுந் சொல்லுப.' என்றிலக்கியமுங் காட்டினர். நச்சினூக்கினியர்க்கும் அது கருத்தென்பது அவருடையா னறியப் படுவது. மற்றும், அவர், 'குழவி மருங்கினுங் கிழவதாகும்.' 'ஊரொடு தோற்றமு முரித்தென மொழிப.' என்னும் புறத்திணையற் சூத்திரங்கட்குப் பொருளொழுதிய விடத்தும் பிள்ளைக்கவியும், உலாவும் என்றிவற்றைப் பொருளாகக் கொண்டனர். இன்னணம் வழக்கொடு சிவணிய வகைமையானே புதிது புதிதாக நூலியற்றல் ஆசிரியர்க்குக் கருத்தாதல் பெறப்படுகின்றமையின், நக்கீரர் முதலாயினார் அந்தாதிச் செய்யு ளியற்றலிற் போந்த இழுகொன்று மின்மையானும், சங்கநாளில் ஈறு முதலாகத் தொடுத்துப் பாடும் வழக்குண்டென்பதற்கு, ஐங்குறு நூற்றின் நெய்தல் எட்டாம் பத்தும், பதிற்றுப் பத்தின் நான்காம் பத்தும் அந்தாதியாகத் தொடர்புற்றிருப்பது கரியாகலானும், இன்னோரன்ன பிரபந்தங்கள் பண்டை நாளில் இலவெனக் கூறு மிதுவும் திட்பமுடைத் தாகாது.

3. எட்டுத்தொகை, பத்துப் பாட்டாதிய வற்றோடி வற்றிடையுள்ள நடைவேற்றுமை யிறப்பவும் பெரிதே. அவற்றில் வடசொற்கள் எங்கேனும் ஒன்றிரண்டருகியே வழங்கும். இவற்றில், அவ்வாறின்றி, வடசொற்கள் மிகப் பல விரவியுள்ளன. சரணம், தீர்த்தன், தயா, அசலை, பாசபதம், தேவாதிதேவன், பாதாவிந்தம் என்றாற் போலும் வடசொற்களும், தொடர்களும்கூட, சந்திகளும் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் அளபெடைகளும், 'செய்பு' என்னும் வாய்பாட்டுச் சொற்களும் மிகுள்ளன. உதாரணமாகத் திருமுருகாற்றுப் படையினை யெடுத்துக்கொள்வோம்: அவ்வொரு பாட்டின்கண், நாற்பது அளபெடைச் சொற்களும், ஒருபது 'செய்பு' என்னும் எச்சச் சொற்களும் வந்துள்ளன. இவ்வொன்பது நூற்களிலும் ஓரளபெடையாதல், ஒரு 'செய்பு' என்னு மெச்சமாதல் கண்டிலம். இன்னும் அவற்றிடை, கிறு, கின்று, ஆகின்று என்னும் இடைநிலைகள் வழங்க விலலை; இவற்றிடை ஒன்பது கின்றிடை நிலைச்சொற்கள் வந்துள்ளன. இங்ஙனம் பல்லாற்றாறும் வேறுபட்ட நடையினையுடைய நூற்களைக் கடைச்சங்கத்திருந்த நக்கீரனாரே ஈயற்றின ராவரோ என ஐயுற வுண்டாத வியல்பே. இதற்கெத்துணைச் சமாதானஞ் சொல்லினும் கேட்பவர் மனந் திருத்தியுறுமென நினைக்கின்றிலம். ஆகிரியா தொல்காப்பியனா, 'வடசொற்கிளவி வட வெழுத்தொரீஇ, யெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே.' என வடசொற்கள் தமிழில் வழங்குமாறு கூறினாராயினும், சங்கப் புலவரெல்லாம் அவை பெரிதும் தமிழிற புகுதாமற் போற்றியே வந்தனர். எனினும், சம யக் கோட்பாடுகளை விநிதனா ரப்பவும், பிறசமயங்களைக் கண்டிப்பவுமாய் நூல்கள் சங்கத் தியற்றப்படாமையின், வடசொற் பெரிதும் பயில இடமின்றென்றும், அவை

யியற்றப்படுங்கால் வடசொற்கள் பயில்வனவா மென்றும் ஒரு சமாதானங் கூறலமையும். சங்கத்துச் சான்றோர்கள், சமயக் கொள்கைகளை விரித்துரைத்தல் தமிழ் வளர்ச்சி கருதிய சங்கத்தின் நடைபேற்றுக்குத் தடையாகு மென்று கருதினர்போலும். பிறமத நிந்தையின்றியே, கடவுளரிலக்கணங்களும், கடவுளா வழிபாடுகளும் கூறப் புக்க பரிபாடளில், ஏனைத்தொகைகளிற் காணப்படாத வடசொற்க ளேறிவிட்டன. சாத்தனாரியற்றிய மணிமே கலையுள் பல்வேறு சமயக்கொள்கைகளும் அளவைகளும் கூறியவிடத்து வடசொற்கள் மிகப் புகலுற்றன. வட சொல்லின் மிகுதிப்பாட்டிற்கு இவ்வொரு காரணஞ் சொல்லினும், நடையின் மற்றை வேறுபாடுகட்குத் தக்க காரணமில்லை. நடைப்போகுகொன்று கொண்டே இது நிச்சயிககத் தக்கதன் றென்று கூறுவதைத் தவிர, இங்குக் கூறலாகும் சமாதானமே பிறிதில்லை.

4. இப்பிரபந்தங்களில் வந்துள்ள,

‘பிரமன் பெருந்தலை நிறைய தாகக
கருமன் செந்நீர் கபால நிறைத்தனை.’

‘கச்சங் கொண்டு கடுந்தொழின் முடியாக்
கொச்சைத் தேவரைத் தேவரென் றெண்ணிப்
பிச்சரைப் போலவோ
ராரியப் புத்தகப் பேய்கொண்டு புலம்புற்று’

என்பனபோலுந் தொடர்களை நோக்குங்கால், இவை பிற மதங்களைப் பொருட்படுத்தாது செல்லு மியல்பு விளங்குகிறது.

5. இவை பண்டையுரையாசிரியர்கள் எடுத்தாட்சி செய்த நூல்களுமல்ல. எனினும், இவற்றுடன் பதினொ ராந் திருமுறையிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளதும், கபிலதேவ

நாயனார் அருளிச்செய்ததுமான முத்த நாயனார் திரு வீரட்டை மணிமாலையிலிருந்து இரண்டு செய்யுட்கள் இளம் பூரணவடிகளால் 'மேற்கோளாக எடுக்கப்பட்டுள்ளன. உரையாளர்கள் எடுத்தாளாமையிற் போந்த இழுக்கொன்றுமில்லை யாயினும், இவை சங்கப்புலவர் வாக்கென்பதில் அவர்கட்குங் கருத்தில்லைபோலு மெனக் கொள்ளப் படுமன்றே?

இனி, இவை நக்கீரரியற்றியன வென்பதற்குள்ள ஆதாரங்களையும் பார்ப்போம். இவற்றுட சில நூல்களை விதந்து, அவை சங்கப்புலவராகிய நக்கீரர் பாடியன வென்று புராணங்கள் கூறுகின்றன. புராண கதை கட்டு இந்நூல்கள் பொருத்தமுடையவாகவுமுள்ளன. போற்றித் திருக்கலீ வேண்பா புராணத்திற் சுட்டப்பட வில்லையேனும், இதினிற்றுதி, 'காளத்தி போற்றி கயிலை மலை போற்றி யென, நீளத்தி னுணினேந்து நிற்பார்கள்,அத்தனடி சேர்வார்க ளாகரு.' என்றிருத்தலின், அந்தாதியும் இதுவும் ஒருவர் பாடியவையென்று துணியப்படும். புராணங்கள் இவற்றை யாதரித்தல்போன்றே, இவற்றிலுள்ள சில பாகங்கள் புராண கதைகளை யாதரித்து நிற்கின்றன.

‘சிறியேன் சொன்ன வறிவில் வாசகம்
வறிதெனக் கொள்ளா யாகல் வேண்டும்.’

(திருவெழுகுற்றிருக்கை)

‘பணிந்தேனின் பாதம் பரமேட்டி பானீ
றணிந்தால வாயி லமர்ந்தாய்—தணிந்தென்மேல்
மெய்யெரிவு தீரப் பணித்தருளு வேதியனே
யையுறவொன் றின்றி யமாந்து.’

(செ. இறுதி வெண்பா.)

‘கூட லாலவாய்க் குழக னுவ
தறியா தருந்தமிழ் பழிததன னடியேன்
ாண்டிய சிறப்பி னிணையடி க் கீழநின்று
வேண்டு மதுவினி வேண்டுவன் விரைந்தே’

(பெருந்தேவபாணி.)

‘விரைந்தேன்மற் றெம்பெருமான் வேண்டியது
வேண்டா
திகர்ந்தேன் பிழைத்தே னடியேன்—விரைந்
தென்மேற்
சிறந்ததைத் தீர்த்தருளு தேவா கி தேவனே
யாழ்நயூ செய்யு மருள.’

(செ. இறுதி வெண்பா)

என்பன காண்க.

தருமிக்குப் பொற்கிழி யளித்ததனைத் தேவாரமும்,
கல்லாடமும சுட்டிக் கூறுகின்றன அவற்றுட் கல்லாடம்,
‘அருந்தமிழக கீரன் பெருந்தமிழ்ப் பராவல, வாவியிற்
கேட்ட காவியங் களத்தினன்’ என அக்கதை விரிவைப்
புலப்படுத்துங் கூறுகின்றது. நம்பியாண்டார் நம்பிகள்
இப்பிரபந்தங்களைப் பதினொராந் திருமுறையிற் றொகுத்
துவைத்ததன்றி, நக்கீரா முதலாயினரைச் சிவனடியார்க
ளெனவுங் கூறியிருக்கின்றனர். இவ்வனம் பன்னூறுண்டு
களாகக் கொள்ளப்பட்டுவருதலே இவை நக்கீரர் வாக்
கென்பதற்குப் பிரமாணமாகும்.

ஆயின், திருமுறைகளி னடைவை யெடுத்தோதிய
உமாபதி சிவாசாரியாராதல், பிறராதல இந்நூல்களைச்
சிறிதுஞ் சுட்டிக் கூறினார்களில்லை. நம்பியாண்டார் நம்பி
கள் காலத்தின் பின்னரும் சில பிரபந்தங்கள் பதினொராந்

திருமுறையிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன என்பதற் காதார மிருக்கின்றது. ஆகலின், இவையெல்லாம் நம்பிகளா லேயே திருமுறையிற் றெருக்கப்பட்டன வென்று ஒருதலையாகக் கூறவியலாது. எனினும், இவைகள் இற் றைக்குப் பன்னூறுண்டுகளின் (நம்பிகள் காலத்தின்) முன்னரே யியற்றப்பட்ட வாகுமெனக் கொள்ளுதல் நேரி தாகும். சிவபிரானையும், சிவனடியாரையும் அடுத்தல் கருதிய இந்நூல்களில், சமயகுரவர்களான நால்வரைப் பற்றியாதல், அவர்கள் பொருட்டு இறைவன் புரிந்த திரு விளையாடல்களைப் பற்றியாதல், அவர்கள் காலத்தும், பிற் காலத்தமிருந்த வடியார்களைப் பற்றியாதல் யாதும் கூறப் படவில்லை பெரிதும் முற்காலத்தவர்களான கண்ணப் பர், சண்டேசர், மார்க்கண்டர், உபமந்நியு, அருச்சுனன், இராவணன், சலந்தரன் முதலியோரே கூறப்படுகின்ற னர். இதுவே இந்நூல்களின் பழமைக்குத் தக்க சான்று கும். இவற்றின்கண், 'கற்கொண்டெறிந்த சாக்கியன் அன்பு'ம், 'சீர்மலி சிலந்திக், கின்னரசலித்'த தும் கூறப் படுதலை நோக்குழி, இவை கடைச்சங்க மழிந்து ஒன் றிரண்டு நூற்றாண்டுக ளானபின் இயற்றப்பெற்றவையாகு மெனக் கருதுதலும் கூடும். அவ்வாறாயின், இவையிற்றை ஆக்கியோர் நக்கீரர் என்னும் பெயருடைய வேறு புலவ ரெனக் கொள்ளவேண்டும். அங்ஙனம் கொள்ளின், கதைப் பொருத்தம் பலவுஞ் சிதைந்து சுவை குன்றுமாகலின் சங்கப்புலவராகிய நக்கீரனாரே இவற்றை ஆக்கியோர் என யாம் கொள்ளுதும்.

இனி, இந்நூல்க ளொவ்வொன்றையும்பற்றிச் சில குறிப்புக்களும், இவற்றின் சொற்பொருணயங்களை யறிந் து கோடற்பொருட்டுச் சில பாட்டுக்களும், ஈண்டுத் தரு தும.

கைலைபாதி காளத்திபாதீத் திருவந்தாதி.

இது நேரிசை வெண்பா நூறுடையதாய்ச், சொற் றொடர் நிலையாய், இறுதிப்பாட்டி னிறுதிச்சிற் முதற்பாட் டின் முதற்சீராக மண்டலித்து முடியப் பெற்றுளது. இதன்கண் அகப்பொருட்டுறை யமைந்த பாடல்களும் உள. பல ஆரிய சொற்களும் உள்ளன. இந்நூன் முதற் செய்யுளாகிய ‘சொல்லும் பொருளுமே’ என்னும் வெண்பாவுடன், முதலாய்வா ரிருவர் தத்தம் அந்தாதியின் முதலில் வைத்துள்ள ‘வையந் தகளியா’, ‘அன்பே தகளியா’ என்னும் வெண்பாக்கள் ஒப்புநோக்கத் தக்கவை. இந்நூலை ‘ஐந்தெழுத்துஞ் சோராம லெப்பொழுதுஞ் சொல்’ என நெஞ்சிற் கறிவுறுத்தி முடித்திருத்தலை நோக்குங்கால், இவ்வாசிரியர்க்குத் திரு வைந்தெழுத்தி னிடமுள்ள பேரன்பு வெளியாகின்றது.

‘சொல்லும் பொருளுமே தூத்திரியு நெய்யுமா
நல்லிடிஞ்சி லென்னுடைய நாவாகச்—சொல்லரிய
வெண்பா விளக்கா வியன்கயிலே மேலிருந்த
பெண்பாகர்க் கேற்றினேன் பெற்று.’ (க)

‘வாளா பொழுது கழிக்கின்றார் மானுடவர்
கேளார்கொ லந்தோ கிறிபட்டார்—கீளாடை
யண்ணற் கணுக்கராய்க் காளத்தி யுண்ணின்ற
கண்ணப்ப ராவார் கதை.’ (கஉ)

‘மற்றும் பலபிதற்ற வேண்டா மடநெஞ்சே
கற்றைச் சடையண்ணல் காளத்தி—நெற்றிக்க
றொ வழுதின் றிருநாம மஞ்செழுத்துஞ்
சோராம லெப்பொழுதுஞ் சொல்.’ (க00)

திருவீங்கோய்மலை யேழுபது.

இது, சோழநாட்டிலுள்ள தேவாரம்பெற்ற திருப்பதி களி லொன்றாகிய சங்கோய் மலையைச் சிறப்பித்து, 'இது சிவபிரான் விரும்பியுறையும் மலை' யென்னும் பொருளில் ஒவ்வொரு பாட்டும் முடிந்துள்ள எழுபது நேரிசை வெண் பாவா னாகியதொரு நூல். இந்நூலேயன்றி, எட்டுத் தொகையு ளொன்றாகிய பரிபாடலும், பின்னுள்ள ஏரெழு பது, சிலையெழுபது, எட்டியெழுபது என்பனவும் ஒரே தொகையுள்ள பாடல்களா னமைந்திருத்தலை நோக்குங் கால், எழுபதுபாட்டானும் நூலியற்றுதல் மரபு எனத் தெரிகிறது. இந்நூலில், மலையுறையுங் கனவர்களின் செயலும், விலங்கு முதலிய கருப்பொருள்களி னியல்பும் அணிபெறக் கூறப்பட்டுள்ளன. பல ஆரிய சொற்களும் வந்துள்ளன. இதிற் பதினைந்து பாட்டுக்கள் இறந்து போயின.

‘உண்டிருந்த தேனை யறுபதக்க னாழிப்போய்ப்
பண்டிருந்த யாழ்நரலப் பைம்பொழில்வாய்க்—கண்
மாமயில்க ளாடி மருங்குவரு மீங்கோயே [டிருந்த
பூமயிலி தாதை பொருப்பு.’ (க0)

‘ஏன முழுத புழுதி யினமணியைக்
கானவர்தம் மக்கள் கனலென்னக்—கூ ள
லிறுக்கங் கதிர்வெதுப்பு மீங்கோயே நம்மேன்
மறுக்கங்க டர்ப்பான் மலை.’ (கச)

‘கல்லாக் குரங்கு பளிங்கிற் கணிகாட்ட
வெல்லாக் குரங்கு முடனீண்டி—வல்லே
யிருந்துகிராற் கற்கினைக்கு மீங்கோயே மேனிப்
பொருந்தவராப் பூண்டான் பொருப்பு.’ (உக)

திருவலஞ்சுழி மும்மணிக் கோவை.

இது, சோழ நாட்டிலுள்ள தேவாரப் பாடல்பெற்ற திருப்பதிகளி லொன்றாகிய திருவலஞ்சுழி யீசாமீதா பதி னேந்து பாட்டுக்களாற் சொற்றொடர் நிலையாகப் பாடப் பெற்றதொரு பிரபந்தம். மூவகை மணிகளைக் கோத் தாற்போன்று, ஆசிரியம், வெண்பா, கலித்துறையென் னும் மூவகைப் பாடலானும் தொடர்புறச் செய்திருத்த லின், இது மும்மணிக் கோவை யென்னும் பெயர்ததா யிற்று. இதிலுள்ள பாட்டுக்களிற பெருமபாலன அகப் பொருட்டுறை யமைந்தவை. வேழம் வெகுளியை யெயிற்றிடை யடக்குமென இதற் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

‘வணங்குதும் வாழி நெருசே புணாந்துடன்
பொருகடன முகந்து கருமுகிற் கணநற்
படவர வொடுங்க மின்னிக குடவரைப
பொழிந்து கொழித்திழி யருளி குணகடன்
மடுக்குங காவிரி மடந்தை வாராபுன
லுடுத்த மணிகீர் வலஞ்சுழி
யணிகீர்க் கொன்றை யண்ணல தடியே.’ (க)

திருவேழகூற்றிருக்கை.

இஃது, ஒருவகை யெண்ணலங்காரம் படவரும் சித் திரச் செய்யுள். இயற்றமிழ்ப்பாவில் இஃதினைக் குறளா சிரியப்பா வாக்கும். இஃது ஒரு செய்யுளே. திரு ஞான சம்பர் தமூர்த்திகாயனாரும், திருமங்கையாழ்வாரும் எழு கூற்றிருக்கை பாடியுள்ளார்கள்.

பேருந் தேவபாணி.

இது, தனக்குப் பயனுண்டாகச் சிவபிரானை முன்னிலையாக வாழ்த்தலுறும் ஒரு பாட்டு. தேவபாணியாவது, தெய்வத்தை முன்னிலையாகப் பராவலுறும் பாட்டாகும். பெருமை தெய்வத்திற்கு அடை.

கோபப் பிரசாதம்.

இது, பாம்பதியாகிய சிவபெருமான், திங்கியற்று வாரை மறக்கருணையாற் றண்டித்தலும், நலம்புரிவாரை அறக்கருணையால் நல்வாழ்வி லமர்வித்தலும் முறை முறையெடுத்துக் கூறுவதோர் இணைக்குறளாசிரியப்பா வாகும். இதுபற்றியே இஃதிப்பெயர்த் தாயிற்று. ‘கார்மணி யுருவக் கருடனைக் காய்ந்தும், ஆலின் கீழிருந் தறநெறி யருளியும், இன்னவை பிறவு மெங்க ளீசன், கோபப் பிரசாதங் கூறுங் காலே’ என இந்நூலுள் வருவது காண்க. இதன் கண் வந்துள்ள,

‘மாமுயல் விட்டுக் காக்கைப் பின்போம்’

‘விளக்கங் கிருப்ப மின்மினி கவரும்’

என்னுந் தொடர்களோடு, திருநாவுக்கரையர் தேவாரத்தில் வந்துள்ள,

‘முயல்விட்டுக் காக்கைப்பின் போன வாரே’

‘விளக்கிருக்க மின்மினித்திக் காய்ந்த வாரே’

என்னுந் தொடர்கள் ஒப்புநோக்கற் பாலன.

காரேட்டு.

இஃது, எட்டு நேரிசை வெண்பாக்களினால் முகிலை வருணிப்பதொரு தூலாகும். இதில், சூழ்கொண்டலின் கருமை, மின்னல் முதலியன இறைவனுடைய மணரிமிடறு, செஞ்சடை முதலியவற்றோடு ஒப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. இறைவன் றிருவடிக்கண் அன்பு முதிரப்பெற்ற பெரிய ராயினார் உலகத் தோற்றங்களைக் காணும்வழி, அவற்றா னெல்லாம் கடவுளி னருட்கோலமாதிய நினைந்துருகுவார் என்பதற்கு இஃது ஒரு சான்றாகும்.

‘மையார் மணரிமிடறு போற்கருகி மற்றவன்றன்
கையார் சிலைவிலகிக காட்டிறறே—யைவா
யழலரவம் பூண்டா னனாசடைபோன் மின்னிக்
கழலரவங் காண்புற்ற கார்.’ (உ)

போற்றித்திருக்கலீ வேண்பா.

இது, போற்றி எனும் வாய்பாடுகொண்டு சங்கரனை வழுத்துவதொரு கலீவேண்பாவாகும். இதில் சைவபுராணக் கதைகள் பல குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

‘வானவர்க டாங்குடி மந்திரித்த மந்திரத்தை
மேனவில வோடி விதிர்விதிர்த்துத்—தானவருக்
கொட்டிக் குறளை யுரைத்த வயன்சிரத்தை
வெட்டிச்சிரித்த விறல் போற்றி’

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

‘சூறுத்தாள்’, ‘போகட்டு’ என்ற ஆட்சிகள் இது லுள்ளன.

திருக் கண்ணப்பதேவர் திருமறம்.

இது, திருத்தொண்டர் புராணத்துக் கூறப்பட்ட அரும் பெருந் தொண்டுசெய்த நாயன்மார்களி லொருவரும், 'கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பின்மை கண்டபின்' எனத் திருவாதவூ ரடிகளாலும் அன்பிற்கு மேலெல்லையாக வைத்துப் பாராட்டப் பெற்றவரும், இங்ஙனமே ஏனைச் சமயகுரவராலும், சங்கராசாரியா, பட்டினத்தடிகள் முதலிய பெரியோர் பலராலும் தோத்தரிககப் பெற்றவருமாகிய கண்ணப்ப நாயனாரது சரித்ததைச் சுருங்க, விளங்க வெடுத்துரைக்கும் ஓர் அகவற்பா வாகும். மறம் என்பது வேட்டுவரது வீரத்தைக் குறிக்கும் பாட்டிற்கு ஆகுபெயர். இங்கு, வீரமாவது, காட்டு வில வகுக்களை வேட்டம் புரியுமது வன்றி, உலகியலைக் கீழ்ப்படுத்துத், தற்போதத்தை யறவெறிந்து, 'நாளாற்றிற் கண்ணிடந் தப் வல்லே னல்லேன்' என்று கூறுமாறு செயற்கருஞ் செயல் புரிந்து, சிவானந்த மதுவுண்டு தருக்கும் பெருவீரமாக வின், அது திருமறம் எனப்பட்டது. இது, சொன்னயம், பொருளையங்களின் மிகச்சிறந்து விளங்குவது. கண்ணப்ப ரது சரித்திர வழுதைத் தமிழக முழுது முண்டு களிக்கு மாறு விரித்துரைப்பான் புக்க சேக்கிழார் குறிசிலுக்கு அருங்கருத்துக்களை யொருங்குதவிய பெருஞ் சிறப்புடையது. கல்லாடதேவ நாயனாரருளிச்செய்த திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம் ஒன்றும் இதனை யடுத்துப் பதினொரார் திருமுறையி லுள்ளது. இரண்டும் படித்தின்புறந் பாலன.

'தத்தையாந் தாய்தந்தை நாகனாந் தன்பிறப்புப் பொத்தப்பி நாட்டுடுப்பூர் வேடுவனாந்—தித்திக்குந் திண்ணப்ப னாஞ்சிறுபேர் செய்தவத்தாற் காளத்திக் கண்ணப்ப னாய்நின்றான் காண்.' (இறுதி வெண்பா.)

நான்காம் அதிகாரம்.

களவியலுரை யாராய்ச்சி.

இற்றைநாள் வரை நமக்குத் கிடைத்துள்ள தமிழ் நூலுரைகளுள் களவியலுரையானது மிகக் திட்ப நுட்பமமைந்த சீரியவுரையாகும். தொன்மையுடையது மாகும். தமிழ்நாட்டு முச்சங்கங்களின் வரலாற்றை விரிவாக முதன்முதலுணர்த்துவது இவ்வுரையே யாகும். இரு மொழிக்கு முதற் குராராகச் சொல்லப்படுந் தமிழ் புரைகடர்க்கடவுளே தந்த திவங்கப்பொருளுலெனின், இதற்குரைகண்டா தொல்கேள்வித் துறைமுற்றிய நல்விசைப் புலவரெனின், இவ்வுரைதான் செந்தமிழ்க் கடவுளாய் செவ்வேள கேட்டுவந்ததெனின், முச்சங்கவரலாறுகிய பழம்பொருளை நமக்கெச்சமெனத் தேடிவைத்த திவ்வுரையே யெனின், இது நம்மனோரால் எத்துணைப் போற்றத்தக்கது! சிந்தித்திடமின். இவ்வுரையுட்பாயிரமாகக் கூறிவரும் பகுதியில், கேட்போரையுணர்த்துமிடத்து, முச்சங்கவரலாறு கூறிப்பின் களவியல்வரலாறும், உரைவரலாறும் கூறப்பட்டுள். அவற்றுள், இந்நூல் உரைகளின் வரலாறு அடியில் வருமாறு காண்க. (இது வேயிடமாக உரையின் போக்கினையு முணர்ந்துகொள்ளுமாறு புத்தகத்திலுள்ளபடியே யிங்கெழுதப்படுகிறது.)

“அக்காலத்துப் பாண்டியனுடு பன்னிருயாண்டு வந் கடஞ் சென்றது. செல்லவே, பசிகடுகுதலும் அரசன் சிட்டரையெல்லாங் கூவி, ‘வம்மின், யான் உங்களைப்

புறந்தாகில்லேன் ! எந்தேயம் பெரிதும் வருந்துகின்றது. நீயிர் துமக்கறிந்தவாறு புக்கு, நாடுநாடாயின ஞான்று என்னை யுள்ளிவம்மின்.' என்றான். என, அரசனைவிடுத்து எல்லாருமே போயினபின்மைக் கணக்கின்றிப் பன்னீரியாண்டு கழிந்தது. கழிந்தபின்னர், நாடுமலிய மழை பெய்தது. பெய்தரின், அரசன் இனி நாடு நாடாயிற்றுகளின் தூல்வல்லாரைக் கொணர்கவென்று எல்லாப் பக்கமும் போக்க, எழுத்ததிகாரமுஞ், சொல்லதிகாரமும், யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்குந் தலைப்பட்டிலே மென்றுவந்தார். வர, அரசனும் புடைபடக் கவன்று, 'என்னை? எழுத்துஞ், சொல்லும், யாப்பும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டனதே! பொருளதிகாரம் பெறேமேயெனின், இவை பெற்று ம பெற்றிலேம்.' எனச் சொல்லாநிற்ப; மதுரை ஆலவாயின் அழனிமக் கடவுள் சிந்திப்பான்: 'என்னை! பாவம்! அரசற்குக் கவற்சி பெரிதாயிற்று. அதுதானும் ஞானத்திடையதா கலான் யாம் அதுனைத் தீர்க்கற்பாலம்.' என்று, இவ் வறுபது சூத்திரத்தையுந் செய்து, மூன்று செப்பிதழ கத் தெழுதிப் பீடத்தின் கீழிட்டான்.

“இட்ட பிறறைஞான்று, தேவர்குலம் வழிபடுவான், தேவகோட்டத்தை எங்குந் துடைத்து, நீர் தெளித்து, பூவிட்டு, பீடத்தின்கீழ் என்று மலகிடான் அன்று தெய்வத் தவக்குறிப்பினான் அலகிடுவனென்று உள்ளமகுளிர அலகிட்டான். இட்டாற்கு அலகிடுதேயும் இதழ்போந்தன. போதர, கொண்டுபோந்து நோக்கினற்கு வாய்ப் புடைத்தாயிற்றோர் பொருளதிகாரமாய்க் காட்டிற்று. காட்ட, பிராமணன் சிந்திப்பான்: 'அரசன் பொருளதிகாரம் இன்மையிற் கவல்கின்றருனென்பது கேட்டுச் செல்லா

நின்றதுணர்ந்து நம்பெருமான் அருளிச்செய்தானாகும்.' என்று, தன் அகம் புழுதுதே கோயிற்றலைக்கடைச் சென்று நின்று, கடைகாப்பார்க் குணர்த்த, கடைகாப்பார் அரசர் குணர்த்த, அரசன் புழுதுதென்று பிராமணனைக் கூவ, சென்றுபுக்குக் காட்ட, ஏற்றுக்கொண்டு நோக்கி, 'பொருளதிகாரம், டுது நம்பெருமான் நமதிடுக்கண் கண்டு அருளிச் செய்தாளுகற்பாலது.' என்று, அதிசை நோக்கித் தொழுதுகொண்டு நின்று, சமசுத்தாரைக் கூவுவித்து, 'நம்பெருமான் நமது இடுக்கண் கண்டு அருளிச் செய்த பொருளதிகாரம்; அதனைக் கொண்டு போய்ப் பொருள்காண்மின்.' என, அவர்கள், அதனைக் கொண்டுபோந்து, கனமாப்பலகையின் ஏறியிருந்தாராய்வுறி, எல்லாருந் தாந்தாம் உரைத்த உரையே நல்லதென்று சிலநாளெல்லாஞ் சென்றன. செல்ல, நாம இந்நகரம் எத்துணையுரைப்பினும் ஒருதலைப்படாது; நாம அரசனுழைச் சென்று நமக்கோர் காரணிகளைத் தரல்வேண்டுமென்று, கொண்டுபோந்து, அனான்றிப் பொருளெனப்பட்டது பொருளாய், அன்றெனப்பட்டது அன்றாய் ஒழியக் காண்டுமென, எல்லாரும் ஒருபாட்டு அரசனுழைச் சென்றார். அரசனும், எதிர்தென்று, 'என்னை? நாலுக்குப் பொருள் கண்டறோ?' என, 'அஃது கானுமாறு எமக்கோர் காரணிகளைத் தரல்வேண்டும்.' என, 'போமின், நமக்கோர் காரணிகளை எந்நகரம் நாடுவேன்? நீயிர் நாற்பத்தொன்பதின்மராயிற்று; நமக்கு நிகராவார் ஒருவர் இமமையினின்றே.' என்று அரசன் சொல்ல, போந்து கனமாப் பலகையின் ஏறியிருந்து, அரசனும் இது சொல்லினான்: 'காரணிகளைப் பெறுமாறு என்னை கொலென்று சிந்திப்புழி, சூத்திரஞ் செய்தான் ஆலவாயில் அவிர்சடைக் கடவுளன்பே! அவனையே காரணி

கனைத் தால்வேண்டுமென்று சென்று வரங் கிடத்து' மென்று வரங் கிடப்ப; இடையாமத்து, 'இவ்வூர் உப் பூரிசூழுகிழார் மகனாவான் உருத்திரசன்மனென்பான், பைங்கண்ணன், புன்மயிரன், ஐயாட்டைப்பிராயத்தான், ஒரு மூங்கைப்பிள்ளை உளன்; அவனை அன்னனென்றிக ழாது, கொண்டுபோந்து, ஆசனமேலீரீஇக், கீழிருந்து, சூத்திரப் பொருளுரைத்தால், கண்ணீர் வார்ந்து, மெய்ம் மயிர் சிலிர்க்கும் மெய்யாயின உரை கேட்டவிடத்து; மெய்யல்லா உரை கேட்டவிடத்து வாளா இருக்கும்; அவன் குமாரதெய்வம்; அங்கோர் சாபத்தினுற் றேன்றி னான்.' என முக்காலிசைத்த குரல் எல்லார்க்கும் உடன் பாடாயிற்றாக, எழுந்துருந்து தேவர் குலத்தை வலங் கொண்டுபோந்து, உப்பூரிசூழுகிழாருழைச் சங்கமெல் லாஞ்சென்று, இவ்வார்த்தையெல்லாஞ் சொல்லி, ஐயனா வான் உருத்திரசன்மனைத் தால்வேண்டுமென்று வேண்டி, கொண்டுபோந்து, வெளிவது உடஇ, வெண்பூச்சூட்டி, வெண் சாந்தவரிந்து, கனமாப்பலகையேற்றி, கீழிருந்து சூத்தி ரப் பொருளுரைப்ப, எல்லாரும் முறையே உரைக்கக் கேட்டு வாளா இருந்து, மதுரை மருதனினாகனார் உரைத்தவிடத்து ஒரோவிடத்துக் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் நிறுத்தி, பின்னர்க் கணக்காயனார் மகனா ரக்கீரர் உரைத்தவிடத்துப் பதந்தொறுங் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்ப இருந்தான். இருப்ப, ஆர்ப்பெடுத்து மெய்யுரை பெற்றும் இந்துற்கென்றார் "

இதற்கும் பழைய திருவினையாடலுக்குமுள்ள வேறுபாடு கண்டுணர்க. இறையனார் ஏனைய புலவர் களுடன் வீற்றிருந்து தமிழாராயங்கால், பொருணூல் அருளிச்செய்தார் என அது கூறுகின்றது. கல்லாடம், 'உலகிய னிறுத்தும் பொருண்மர பொடுங்க, மாறனும்

புலவரும் மயங்குறுகாலை.....அன்பினைத் திணையென்
 றறுபது சூத்திரம்.....தெளிதரக் கொடுத்த தென்றமிழ்க்
 கடவுள்.' என்று கூறுவது இவ்வுரையுடன் கருத்தொ
 ருமையுறுவதாகத் தோன்றுகிறது. மற்றும் அது,
 நக்கீரர், கபிலர், பரணர் இம்மூவருரையும் கேட்ட
 பொழுது உருத்திரசன்மா மெய்புனகுற்றுக் கண்ணீர்
 விடுத்து நின்றனா; புலவரெல்லாம் இம்மூவருரையும்
 மெய்யுரையெனக் கொண்டனர்.' என்று கூறுகிறது.
 கபிலர், பரணர் இருவரும் நக்கீரரொப்பவே முதன்மை
 யுடைய புலவர்கள். குணவொழுக்கங்களில் மிக மேம்
 பட்டவர்கள். கபிலர், அக்காலத்துப் புலவரும், அரசு
 ரும் புகழும் பெருஞ் சிறப்புடையவராய் விளங்கியவர்.
 நக்கீரர்தாமும், 'உலகுடன் றிரிதரும் பலர் புகழ்
 நல்லிசை, வாய்மொழிக்கபிலன்' என்று அவரை அகப்
 பாட்டினுள் மிகப் பாராட்டினர். அதற்கு புலவரிருவ
 ரும் அப்பொழுதிருந்து அகப்பொருளுக் குரை கூறினா
 ராயின், அவர்களுரையும் மெய்யுரையாகப் போற்றப்
 பட்டிருக்கலே வேண்டும். இவ்வுரை வரலாறுவது,
 பின்வந்த உரையாளர்களாவது கபிலரும் பரணரும்
 உரை கூறினரெனச் சிறிதும் கூறுமையின், அவர்கள்
 அப்பொழுது இருந்தில ரென்பது தேற்றம். 'இறை
 யோன் பொருட்குப் பரணர் முதல் கேட்ப' என்று
 கூறுதலின், கபிலர் அப்பொழுது இலராயினரென்பது
 கல்லாடர்க்குங் கருத்தாதல் பெறப்படும். இங்ஙனம்
 சரிதத்தொடு பொருந்தாதன புராணங்களிற் காணப்படு
 மேல், அவற்றைப் பிரித்துணர்தலே விவேகமாகும்;
 'எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருண்,
 மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.' என்பவாகலின். நக்
 கீரர்க்கு இலக்கணம் உபதேசித்தது முதலியவும் இங்ங

னம் ஓர்ந்துணர்க. செய்யுளாயினவெல்லாம் பிரமாணமும், உரையாயினவெல்லாம் அப்பிரமாணமும் ஆகா என்க.

இனி, இவ்வுரை யெழுதினார் நக்கீரர் அல்லர்; பிற்காலத்தொருவர்; என்று கொள்ளுமாறு, சில குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. அவை, 'அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது ஆயிரத்தெண்ணூற்றைம்பதிற்கியாண்டென்ப.', 'உக்கிரப் பெருவழுதி யீராக நாற்பத்தொன்பதினமரென்ப.' என்று கடைச் சங்கத்திறுதியை அறுதியிட்டிரைத்தலும்; 'அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது உத்தரமதுரை யென்ப.' என்றிவ்வாறு, நேரிலறியார் போன்று கூறலும்; 'கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர் உரைத்தவிடத்து' என்று படர்க்கையாற் கூறுதலும்; 'அதனால், உப்பூரிசூழிகிழார் மகனவான் உருத்திரசன்மன் செய்தது இந்துற்குரை யென்பாருமுளர்; அவர் செய்திலர், மெய்யுரை கேட்டாரென்க.' என்று இஃதெழுதிய காலத்திற்குள்ளே உரை கண்டாரைப்பற்றி ஐயப்பாடிருந்தமை தோன்றக் கூறுதலும்; 'இனி உரை நடந்துவந்தவாறு சொல்லுதும். மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் தம்மகனார் கீரவிகொற்றனார்க்குரைத்தார்; அவர் தேனூர்கிழார்க்குரைத்தார்.' என்று தொடங்கி, 'முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனார்' வரை ஒன்பது வழிமுறை கூறுதலும்; 'காரணமென்பது அக்காலத்துப் பாண்டியனுஞ் சங்கத்தாரும் பொருளிலக்கணம் பெறுது இடர்ப்படுவாரைக்கண்டு ஆலவாயிற் பெருமானடிகளால் வெளிப்படுக்கப்பட்டது.' என்று சென்ற காலந்தோன்றக் கூறுதலும்; பிற்காலத்தரசர்களாகக் கருதப்படுமவரைப்பற்றிய பாட்டுக்கள் மறேகோளாக வந்திருத்தலும் ஆகும். மற்றும், உரை

கண்டாரோ உரைவரலாறு கூறினானெனும் பொருத்த மின்றும். இங்குக் காட்டிய வுரைப் பகுதியெல்லாம் புறவுரையாக இருத்தலின், நூலுரை யெழுதினார் நக்கீர னாரும், பாயிரம் எழுதினார் பிற்காலத்தொருவரும் ஆவ ரெனக் கொள்ளுமெனின், கொள்ளுதலமையாது. என்னே? ‘இனி, நூல் நுகலியதூஉம் உரைககற்பாலது; அது பாயிரத்துள்ளே உரைத்தாம்.’ என்றும்; ‘இக் களவு சிறப்புடைத்து: ஈவாக்கம் வீடுபேறுகளை மழிக் குமாகலான். எனப்படுவதென்று செல்லிச சிறப்பிக்கப் பட்டது. அது பாயிரத்துள்ளும் உரைத்தாம்.’ என்றும் ‘உயிரை கூறுதலிற பாயிரத்தோடும் உரையெழு தியு ஒருவரையென்பது பெறப்படுமாகலின் என்க. இங்ஙனமே மேற்கோள்கள் மாத்திரம் பிற்காலத்தொரு வர் புகுத்தினார் எனலும் அமையாது; அப்பாடல்களின் பொருள் ஒரோயிழி உரையிலும் விரவிவருதலின் என்க.

இவ்வேதுக்களானே களவியற் பொருள்கண்டார் நக்கீரனாரல்லா எனக் கொள்ளுமெனின், அது பொருந்தாது. அவரே என்று அடிப்பட்ட சான்றோர் வழக்குள்ளது. ‘வினையினிகி’ என்னும் மரபியற் சூத்திரவுரையில், ‘கடைச் சங்கத்தாருட் களவியற் பொருள்கண்ட கணக்காயனார் மகனா நக்கீரனார், இடைச் சங்கத்தார்க்கும் கடைச்சங்கத்தார்க்கும் நூலாயிற்றுத் தொல்காப்பியம் என்றார்.’ எனப்பேராசிரியா கூறி னா. சிலப்பதிகாரத்து வேனிற்காதை முதற்கண், ‘கணக் காயனார் மகனார் நக்கீரனாருரைத்த இறையனார் பொரு ளுரை’ என்று அடியார்க்குநல்லார் கூறினர். ‘திணை மயக்கு வதலும்’ என்னும் அகத்திணையியற் சூத்திரவுரை யில், ‘இக்கருத்தானே நக்கீரரும் ஐந்திணையுள்ளுங் கள வுரிகழுமென்று கொண்டவாறுணர்க.’ என்று நச்சினர்க்

கினியர் கூறினர். களவியலுரைப்பாயிரமே இவ்வுரை கண்டார் நக்கீரரே என வற்புறுத்துக் கூறுகிறது. இவ்வுரையியற்றினார் பிறரொருவராயின், அவர், நக்கீரரியற்றினர் எனக் கூறுதற்குக் காரணந்தான் என்ன? காரணமின்றியே கூறினார் என்னினும், நாம் முன்பு காட்டிய தடைகளை அவர் உணர்ந்திலராவரோ? அவர் அத்துணை எளியரல்லர். இவ்வாற்றான் நாம் அறியக்கிடப்பதென்னையெனின், களவியற்பொருள் கண்டார் கணக்காயனார் பட்டினா நக்கீரனாரே; அவ்வுரை பலரானும் கேட்கப்பட்டு வர, அவருள் ஒருவரால் இங்ஙனம் எழுதப்பட்டது; அவர், தாம் கேட்டவற்றொடு மேற்கோள்களும் சேர்த்துக்கொண்டாராவர்; உரைவரலாறும் தாம் கேட்டபடி அவர் எழுதினாராவர்; தாம் எழுதினும், அவ்வுரைப் பொருளில் தமக்குச் சிறிதேனும் உரிமையுண்டென்று கருதினரல்லர்; எனபது. இன்னணம் பின்னுளோரொருவர் எழுதிய காரணத்தால் முன்னையுரை சிறுபான்மை குறைந்தும், திரிந்து மிருத்த வியல்பே. இது நிற்க, இவ்வுரையெழுதினா முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனார் எனச் சிலரும், இளம்பூரணவடிகள் எனச் சிலரும் துணிந்தனர். தக்க ஆதாரமின்றியே அங்ஙனம் துணிதல ஏதமாகும்.

இனி, 'பொருளதிகாரம் வல்லாரை எகருந்தலைப்பட்டிலேம்' என்பதுகொண்டு அககாலத்துத் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் இருந்ததின்றெனறுவது, அது கற்றார் இலரென்றாவது கொள்ளுதல் அமையாது. இவ்வுரைதானே, தொல்காப்பியத்தை இடைச்சங்கத்தார்க்கும் கடைச்சங்கத்தார்க்கும் நூல என்று கூறுகிறது. தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களைப் பலவிடத்தும் எடுத்தாளுகிறது. அகத்தியம் முதலாயினவும்

அக்காலத்து இருந்தனவாகும். பொருட்பயிற்சி குன்றிய காரணத்தால், தொன்னூல்களில் பரந்துபட்டுக் கிடக்கும் பொருளிலக்கணங்களை வழுவின்றித் தொகுத் துரைக்க வல்லார் அரியராயினர் என்பதே கருத்தாகும். பொருளுள்ளும் அகப்பொருளே விரிந்ததாகலின் அதனைத் தொகுத்துணர்த்துதல் இன்றியமையாதாயிற்று. இறையனார் களவியலும் அகப்பொருளுணர்ச்சிக்குக் கட்டளை மாத்திரமாக இயற்றப்பெற்றதென்க. பொருளதிகாரம் வல்லார் இலர் என்றுதொண்டும், களவியலுரை ஒருவர் பின் ஒருவர் கேட்கப்பட்டு வந்தது என்பதுதொண்டும், கடைசியாக நாளில் தமிழில் எழுதும் வழக்கம் இன்றொன்று பெயர்வதென்க. அக்காலத்தாம், அதற்கு முற்பட்ட காலத்தாம் தமிழில் எழுத்து வழக்கம் உண்டென்பதற்குப் பலசான்றுகள் உள்ளன. எழுதுந் தொழில்பற்றி எழுத்தானன் என்று பெயருற்றாரும் உளர். எனினும், ஆசிரியாபாற் கேட்டு நூல் பாடினுதலே மரபாம் என்க. இவ்வுரையினின்றும், சிலப்பதிகார மணிமேகலைகளினின்றும் நாம் எடுத்தலுறுவது, மதுரையிற் கோவலன் கொலையுண்ண, நெடுஞ்செழியன் உயிர் துறப்பக், கோப்பெருந்தேவி தீப்பாய, மதுரையும் எரியுண்ட அல்லற் காலையில் இளஞ்செழியன் பட்ட மெய்தினன் ; அக்காலத்து வானமும் பொய்த்து வற்கடமும் மிக்கமையின், தமிழ்ச் சங்கம் நடத்தலில்லையாகப் புலவரெல்லாம் பிரிந்து சென்றனர் ; சில ஆண்டுகள் சென்றபின் மறித்தும் சங்கம் கூடிற்று ; என்பது.

இனி, இவ்வுரையானது,

‘ அன்பினைந்திணைக் களவெனப் படுவ
தந்தண ரருமறை மன்ற லெட்டினுட்
கந்தருவ வழக்க மென்மனார் புலவர்.’

என்னும் முதற் சூத்திரத்துக்கும், இரண்டாஞ் சூத்திரத்துக்கும் விரிவாகவும், ஏனைய சூத்திரங்கட்குச் சிறிது சுருக்கமாகவும் அமைந்துளது. இரண்டாஞ்சூத்திரவுரையினைக் துட்பமுடையதாய், கற்றார்க்குக் கழிபேருவகை பயக்குஞ் சிறப்பினதாய் நிலவுகின்றது. அஃது, உலகத்தில் எம்மொழியினுமுள்ள சிறந்த உரைகளுடன் ஒட்டி முன்னிற்கும் ஒட்பம் உடையது என்னலாம்.

இவ்வுரை, “ஐந்து தலையுடைய நாகத்தை ஐந்தலை நாகமும் என்ப; ஐந்து தலை நாகமும் என்ப; இருமுடிபுடைத்து. என்னை? குற்றியலுகரப் புணரியலுள், ‘முதனிலை...புலவர்’ என்றாகலின்.” என ஒரோவழி எழுத்தின் செய்கையை விளக்கியும்: ‘மூன்றாம் வேற்றுமை காரண காரியத்தை வேறுணரவு நிற்கும்; வேறன்றி யுணரவு நிற்கும்.’ எனவும், ‘ஒரு சொன்முன் ஒரு சொல் வருங்கால் பயனிலை வகையானும், தொகைநிலை வகையானும், எண்ணு நிலை வகையானும் என மூன்றனுள் ஒன்று பற்றியன்றே வருவது?’ எனவும் சொல்லின் பெற்றியை விளக்கியும்; ‘உலகத்துப் பொருள்தான் இரண்டு வகையான் உணரப்படும்; உண்மை மாத்திரை உணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படாதனவும், உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த்தப்படுவனவும் என.’ எனப் பொருட்டன்மை விளக்கியும்; ‘போறவென்பது சிறிதொத்துச் சிறிதொவ்வாதொழிவது; என்னை? குவளைப் பூப்போலுங் கண் என்றால், நீல மாத்திரையொக்கும்; மற்றொவ்வாப் புடை பெரிது.’ என உவம வியல்பு விளக்கியும்; ‘பல காரணத்தினையு பொருளை ஒரு காரணத்தினுற் சொல்லுவது சிறப்புடைமை நோக்கி; என்னை? நிலனும் நீரும் காலமும் வித்துமென இவற்றினது கூட்டத்தினையு முளையை நென்முளையென்ப. நென்முளைக்கு நெல் சிறப்புடைக்

காரணம்; நிலனும் நீரும் முதலாகவுடையன பொதுக்காரணம்; அவை பாரற்று முளை முதலாகவுடையனவற்றுக்குங் காரணமாகலான்.' எனக் காரண பேதங்களை விளக்கியும் செல்லா நிற்பது. “இனி, ‘என்மனார் புலவர்’ என்பது, ‘என்ப’ என்னும் முற்றுச்சொற் குறைக்கும் வழிக் குறைக்க வென்பதனாற் பகரங்குறைத்து, விரிக்கும் வழி விரித்தல் என்பதனாற் ‘மன்’, ‘ஆர்’ என்பன இரண்டிடைச்சொற் பெய்து விரித்து, ‘என்மனார் புலவர்’ என்றாயிற்று.” எனச் சிறுபான்மை சொல்லாக்கமும் ஆராய்வது.

இவ்வுரையில் இடத்துக்கேற்பப் பல அழகிய உவமைகள் காட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றுட் சில வருமாறு:—
1. ஆவிற்கு இருகோடுபோல; 2. புனலோடுவழிப் புந்தாய்ந்தாற்போல; 3. வேலேறுபடத் தேளேறு மாய்ந்தாற்போல; 4. கண்ணாடி மண்டிலத்து ஊது ஆவி போல; 5. சந்தன மும் காஞ்சிரையும் மாமெனப்பட்டது போல; 6. நாண்வழிக் காசுபோல; 7. நீர்வழி மிதவை போல; 8. பள்ளத்துவழி வெள்ளம்போல; 9. குன்ற முருண்டாற் குன்றி வழியடை யாகாவாறுபோல; 10. கடல்வெதுமபின் வளாவு நீரில்லதுபோல; என்பன.

இஃது, உலகத்தார் மனோபாவங்களையும் ஏற்புழிக் கூறிச் செல்கின்றது. பின்வருமாறு காண்க.

‘இனியாரோடு தலைப்பெய்த இடங்கண்டாலும் அவ்வினியாரைக் கண்டாலேபோல்வது உலகத்துத் தன்மை.’

‘உலகத்தோர் இடுக்கணுற்றால் விதியானே தீருமென்றிரார்; முன்னே தீர்த்தற்குச் சுற்றத்தாரையும், நடனாரையும் நினைப்பர்.’

‘ஆரறிவார்? சிறியாராற் பெரியார் முடிக்குங் கரு மங்களு முள.’

‘உலகத்து ஒருபொருண் முடியாதெனக் கவன்று கின்றார் முடிப்பதோர் உபாயங்கண்ட ஞான்று அப் பொருள் எய்தினாரேபோல மகிழ்வர்.’

இனி, ஏனென்தால் உரைகட்கும் இதற்குமுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமையுட் சில காட்டுதும்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், முதலூல், வழிதூல் என தூல் இருவகைப்படுமென்று கொண்டு; அவற்றுக் கிலக்கணங் கூறினார். பின்வந்த தூலாசிரியர் சிலர் அவற் றொடு சார்புதூல் என்பதொன்றுகொண்டு தூல் மூன்று என்றனர். இவ்வுரையானது அவற்றொடு ‘எதிர்தூல் என்பதும் ஒன்று உண்டு’ எனக் கூறி, ‘தன்கோணி நீஇப் பிறன்கோண்மறுப்ப தெதிர்தூலென்ப ரொருசா ராரே.’ என்னுஞ் சூத்திரத்தை மேற்கோளாகக் காட்டு கிறது.

‘தமிழ் நான்குவகைப்படும்; எழுத்தும், சொல்லும், பொருளும், யாப்பும் என.’ என்பது இவ்வுரை. தொல் காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள் என மூன்று அதிகாரமாக வகுக்கப்பட்டது.. யாப்பு ஓர் அதிகாரமாகக் கொள்ளப்பட்டிலது. செய்யுளியல் முதற் சூத்திரவுரை யில், ‘மற்றிதனை யாப்பதிகாரமென வேரோரதிகார மாக்கி யுரைப்பாருமுளர்; அங்ஙனங்கூறின் வழக்கதிரா ரமெனவும் வேறு வேண்டுமென மறுக்க.’ என்று பேராசி ரியர் கூறினார். பின்னுளோர் அணியையுங் கூட்டி, இலக்க ணம் ஐந்து என்பாராயினர். அணியிலக்கணம் என ஒன்று கோடல் அமையாதென்று, ‘நிரனிறுத்தமைத்த’ என்னும் உவமவியற் சூத்திரவுரையில் பாக்கக் கூறப்பட்டுளது.

இவ்வுரையில் மாலை, யாமம், வைகறை, எற்பாடு, நண்டிகல் எனச் சிறுபொழுது ஐந்து கூறப்பட்டன. நச் சினாக் கினியர், அகத்தணையிலுரையில் 'வைகுறுவீடியல்' என்பதனை, 'வைகுறுவும் வீடியலும்' என இரண்டாகக் கொண்டும், எற்பாட்டினைப் பிற்பகல் எனக்கொண்டும் சிறுபொழுது ஆறு என்றார். சிவஞான முனிவர், சிறுபொழுது ஐந்தேயாமெனச் சாதித்து, எற்பாட்டினை நூலிற்று தோன்றுககாலை என்று சூத்திர விருத்தியுட் கூறினர்.

பகப்போலவாரிைப் பகவென்றலும், பாவைபோல்வாரிைப் பாவையென்றலும் உவமந்தொகுத்தவாறு என இவ்வுரை கூறுநிற்கும். சேனாவரையர் முதலாயினோரல்லாம் பாவை முதலாயின ஆசுபெயரெனக்கொண்டனர்.

'யாப்பு' என்பது தொகுத்தல் முதலிய நூல்யாப்பு என்றும், 'கேட்போர்' என்பது நூலாய்கேடும் அவைக்களத்துக் கேட்டோரென்றும் இவ்வுரை கூறிற்று. பின்வந்த உரையாளர்களும் அவ்வாறே கூறினர். சிவஞான முனிவர் அக்கொள்கையை மறுத்து வேறு பொருள் கூறினர்.

'என்மனார்' என்னுஞ் சொன்முடிபுபற்றி இவ்வுரை கூறுவதும், சேனாவரையர் முதலியோர் கூறுவதும் மாறுபாடுடையன.

அகப்பொருள் நூற்பத்து மூன்றாஞ் சூத்திரத்து, மூன்றுநாள் சொற்கேட்கும் வழி யுறைதலும், ஒன்பது நாள் உடியுறைதலும் கூறுகின்றது இவ்வுரை கற்பியல் நூற்பத்தாருஞ் சூத்திரத்து, மூன்று நாளும் பன்னிரண்டு நாளும் என்றும், மூன்றுநாளும் ஒன்பது

நாளுங் கூறுவாரும் உளர் என்றும் நச்சினுர்க்கினியர் கூறினர். 'நீராடியபின் வீரறுநாளும்' என்று அகப் பொருள் விளக்கம் கூறுகின்றது.

'தினையே கைகோள்' எனனுங் களவியற் சூத்திர வுரையில் விற்பூட்டு, விதலையாப்பு, கொண்டுகூட்டு, பாசிரீக்கு, ஒரு சிறைநிலை எனப் பொருள்கோள் ஐந்தென்று கூறி, 'விற்பூட்டென்பது தலையுங் கடையும் பொருள் கொள்வது; விதலையாப்பென்பது முதலும் இடையுங் கடையும் பொருள்கொள்வது; பாசிரீக்கமென்பது சொற் றோறும் அடிதோறும் பொருளேற்று நிற்பது; கொண்டு கூட்டென்பது பொருள்களைக்கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொள்ளுமா றறிந்துகொள்வது; ஒரு சிறைநிலையென்பது ஒரு பாட்டினகத்துச் சொல்லப்பட்ட பொருள் ஒருவழி நிற்பது.' என அவற்றுக்கிலக்கணமும் கூறப்பட்டுள்ளது. அதனையடுத்த சூத்திரம் பொருள்கோளினறியும் பாட்டு வருமெனக் கூறுகின்றது. நிரனிறை, சுண்ணம், அடிமறி, மொழிமாற்று என நான்கு பொருள்கோள் கூறினர் தொல்காப்பியனார். 'அகன்று பொருள் கிடப்பினும்' என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரவுரையில், 'மாட்டு' என்பதுபற்றி, 'இதுவும் நால்வகைப் பொருள்கோளன்றி வேறு புலவரது செய்கை' என்றார் பேராசிரியர். 'இது மொழிமாற்றுப் பொருள்கோளன்றிப் புலவர் வேறு செய்வதோர் செய்கை' என்று கூறிப் பின்னும் விரித்துரைத்தார் நச்சினுர்க்கினியர். நன்னூலார் முதலாயினர் பொருள்கோள் எட்டுக்கூறினர். ஒன்பது பொருள்கோள் கூறினாருமுளர்.

இங்ஙனம் வரும் உரை விகற்பமெல்லாம் ஆராய்ந்தறிக.

இவ்வுரையில், மதுரை ஆவணியவிட்டம், உறையூர்ப் பங்குனி யுத்திரம், கருவூர் உள்ளிவிழா என்பன பெரிய திருவிழாக்களாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. 'தேவரும் அசுரரும் அமர்செய்த காலத்துத் தேவர்களையும் அசுரர்களையும் ஒருவீர் ஒருவீர் மிக்காரை ஒறுப்பல், யானெனப் பாண்டியன் மாகீர்த்தி சந்து செய்வித்ததுபோல்' என்று ஒரு கதையும் கூறப்பட்டுள்ளது. பல அரிய நூற்பெயர்களும், புலவர் பெயர்களும் இதில் காணப்படுகின்றன.

'வடவேங்கடந்தென்குமரி — யாயிடைத் — தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து' என்று தொல்காப்பியர் கூறினர்.' என இவ்வுரைப்பாயிரங் கூறுவது, தொல்காப்பியனார் உட்கோளைப் பனம்பாரனாகொண்டு மொழிந்தனர் எனக் கருதியாகல்லேண்டும். பாயிரமியற்றினா பனம்பாரனாகொனக் கிளந்தோதிய பேராசிரியரும், நச்சினூர்க்கினியரும் செய்யுளியல் முதற்குத்திரவுரையில், 'பாயிரத்துள் வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலி—னெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் ஆராய்வல் என்று புகுந்தமையால்' என, அது தொல்காப்பியனார் உட்கோள் என்பது தோன்றக் கூறுதலுங் காண்க.

ஐந்தாம் அதிகாரம்.

நக்கீரர் இயற்றிய பாட்டுக்களின் ஆராய்ச்சி.

க. திருமுருகாற்றுப்படை.

இது, கடைச்சங்கப்புலவர் தொகுத்த பத்துப்பாட்டுள் முதலாவதாக உள்ளது. பதினோராம் திருமுறைத் தொகுப்பிலும் இது சேர்ந்துள்ளது. பத்துப்பாட்டுத் தொகுத்தார சங்கப்புலவரென்பது நச்சினூர்க்கினியர் கருத்து. இது, மலைபடுகடாத்தில, 'தீயினன்ன' என்பதற்கு ஆளவந்தபிள்ளை யாசிரியர் குற்றங் கூறினரெனச் சொல்லி, அவரை மறுத்துரைக்கும் உரையால் விளங்குகிறது. எனினும், பத்துப்பாட்டு, ஏனைத்தொகை நூல்கள்போன்று, ஓர் தொகையாக வழங்கப்படவில்லை. திருமுருகாற்றுப்படை பாடிய வரலாறு புராணங் கூறுவதனை முன்பு கூறியுள்ளாம். அதிலிருந்து நாம் அறிவன, கடவுட் பூசை யாற்றும்பொழுது மனம் பிறிதாதல் ஏதமாம் என்பதும், முருகனைப் பாடுவார் எவ்வகை யிடுக்கணினின்றும் நீங்கி யினபுறுவா என்பதும் ஆம். பிறவாறு அறிவாரும் அறிக. முருகாற்றுப்படை என்னுந் தொடர் முருகனிடத்து ஆற்றுப்படுத்ததென விரியும். 'வீடு பெறுதற்குச் சமைந்த ஓர் இரவலனை வீடு பெற்றா னொருவன் முருகக் கடவுளிடத்தே ஆற்றுப்படுத்தியதாக அம் முருகக்கடவுள்'ப் பாடியது இப் பாட்டு. ஆற்றுப் படுத்தலாவது, கூத்தர் முதலாயினர் ஓர் தலைவன்பால் தாம் பெற்ற பெருஞ் செல்வத்தை எதிர்வந்த நல்குர

வாளரான கூத்தர் முதலாயினார்க்கு அறிவுறுத்தி, அவரும் ஆண்டுச் சென்று அன்ன பெறுமாறு வழிப்படுத்துரைத்தல் என்பது, 'தாவீனல்விசை' என்னுஞ் சூத்திரத்தி, 'கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறவியும், ஆற்றிடைக காட்சியுறழத் தோன்றிப், பெற்ற பெருவளம் பெறு அர்க் கறிவுறீஇச், சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்' என்பதனைப் பெறப்படுகின்றது. பத்துப்பாட்டுள் ஐந்து பாட்டுக்கள் ஆற்றுப்படையாக வுள்ளன. ஏனை ஆற்றுப்படையெல்லாம் மக்களிடத்து ஆற்றுப்படுப்பன. பரிசில் பெறற்குரியாரைக் கிளநதெடுத்து 'பொருநராற்றுப்படை' முதலிய பெயரானே வழங்குவன. இஃதொன்றும் கடவுள்பால் ஆற்றுப்படுப்பது. பரிசிலளித்தற் குரியார் பெயர் கிளந்து 'முருகாற்றுப்படை' என ஏழாம் வேற்றுமையாகவும், 'திரு' என்னும் அடைபுணர்த்தும் வழங்குவது. பிற ஆற்றுப்படைகட்குப் பொருளாயினா ஓரொரு காலத்தே விளங்கி மறைந்தாராகலின், அப பாட்டுக்களின் முககியப் பொருளொடு ஏனைக்காலத் திரவலாகுச் சிறிதும் இயைபில்லை. இதற்குப் பொருளாயினா நித்தராகலின் இதன் முக்கியப் பொருளொடு எக்காலத் தெவ்வெவர்க்கும் இயைபுண்டு. இன்ன பல சிறப்பு நோக்கியே இது முதலதாக வைக்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பிய வுரையில் 'இதனைப் புலவராற்றுப்படை என்று உய்த்துணர்ந்து பெயர் கூறு வார்க்கு முருகாற்றுப்படை யென்னும் பெயரன்றி அப் பெயர் வழங்காமையான் மறுக்க.' என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறியிருத்தலின், இதனைப் புலவராற்றுப்படையெனவும் ஒரு சாரார் கூறினராதல் வேண்டும.

முந்துற்றுப் பதினேழு அடிகளையுடைய இப்பாட்டு ஆறு பிரிவினதாக அமைந்துள்ளது.

முதற் பிரிவு.—நீ முருகக்கடவுளின் திருவடிப் பேற்றை விரும்பினாயின் அதனை இப்பொழுதே பெறு குவை; ஆவா திருப்பரங் குன்றத்திலே விரும்பி யுறை தலு முரியர்; என்று கூறுகிறது. இதன்கண் வரையுறையும் சூராமகளிர் வினையாட்டும, பேய்மகள் துணங்கையாடலும் வருணிக்கப்பட்டுள. சாம்பூரதம் என்னும் பொன் 'நாவலொடு பெயரிய பொலம்' எனக் கூறப்பட்டுளது. 'வரிப்புனை பந்து' என முதனிலை வினையெச்சப் பொருளில் வந்துளது. அரசர்கள் பகைவரை மகளிராக்கி அவர்கொண்டு வினையாடுதற் குறிப்பாகத் தம் கொடிக்கருகே பந்தும பாவையும் தூங்கவிடுதலாகிய வழக்கம் கூறப்பட்டுளது. 'அறுவேறு வகையி னஞ்சு வர மண்டி.....மாமுதல் தடிந்த' என்புழி, முருகக்கடவுளின் திருவவதாரம முதலியபற்றிக் கந்தபுராணத்தின் வேறுபடக் கூறுவர் நச்சினர்க்கினியர். அவர் கூற்றுக்கு ஆதாரமாகவுள்ளது 'பாயிரும் பனிக்கடல்' என்னும் பரிபாடற் பாட்டாகும். 'சேவடி படரும்' என்றவிடத்து, "திருவடியே வீடாயிருக்கு மென்றார்; அது, * 'தென்னன் பெருந்துறையான்--காட்டாதனவெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித்--தாட்டா மரைகாட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி' என்பதனானும், பிறருந் திருவடியைக் கூறு மாற்றாநு முணர்க." என்ற வுரை சிந்திக்கத்தக்கது.

இரண்டாம்பிரிவு.—முருகக்கடவுளானவர் யானையேறிப் பல்லியமியம்பத் திருச்செந்துருக்கு ஆகாயவழியாக எழுந்தருளுதலும் அவருக்கு நிலைபெற்ற குணம் என்று கூறுகிறது. ஆறு திருமுகங்களும் தனித்தனி புரியுந் தொழில்களும், அவற்றுள் ஒவ்வொரு முகத்திற்கும் இவ்

விரண்டு கைகள் இனமாகப் பன்னிரண்டு திருக்கைகளும் புரியுந்தொழில்களும் இதில் கூறியிருப்பது படித்துணர்ந்து இன்புறப்பாலது.

‘ஒரு முகம்...வள்ளியொடு நகையமர்ந்தன்று’ என்னுமிடத்து, “காமதுகர்ச்சியில்லாத இறைவன் இங்குநம் நகையமர்ந்தான்; உலகில் இவ்வாழ்க்கை நடத்தற்கென்றுணர்க. அது ‘தென்பா லுகந்தாடுந் தில்லைச்சிற் றம் பலவன்’ என்பதனுட் ‘பெண்பா லுகந்திலனேற் பேதாயிருநிலத்தோர்—விண்பாலி யோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ.’ என்பதனுணர்க.” என்ற வுரையும்; ‘ஒருகை மார்பொடுவிளங்க ஒருகை தாரொடு பொலிய’ என்பதற்கு ‘முனிவர்க்குத் தத்துவங்களைக் கூறி உரையிறந்த பொருளை யுணர்த்துங்காலத்து ஒருகை மார்போடே விளங்காநிற்க, ஒருகை மார்பின் மலை தாழ்ந்ததனோடே சேர்ந்து அழகுபெற’ என்று கூறி, “இறைவன் மோனமுத்திரை யத்தனாய்த், தானாயே யிறந்துகாட்ட, ஊமைத் தசம்புள் நீர்நிறைந்தாற்போல ஆனந்த மயமானவொளி மாணுக்கர்க்கு நிறைதலின், அதற்குரிய மோன முத்திரை கூறிற்று. ‘தன்னை யுன்னி யென்னையாக்கிய போழ்தே யானவனுயினேன்’ என்பதனுணர்க.” என்ற வுரையும் சிந்திக்கற்பாலன.

அலைவாய் என்பது நாமனூரலைவாயென்னும் திருப்பதி யென்பர் உரைகாசர். நாமனூர் என ஒன்று பாண்டிநாட்டி லுள்ளதாகப் பழைய திருவிளையாடல் கூறுகிறது. திருச்செந்திலுக்கு நாமனூர் என்பதும் ஒரு பெயர்போலும்?

முன்றும்பிரிவு.—முருகக் கடவுளாற் சபிக்கப்பட்டு, அயன் மண்ணிடைத்தோன்றி மயக்கமுறுங்கால், முத் தொழிலும் நடைபெறுமையால், அயன், அரி, அரன் என்னும் மூவரும் தத்தம் தொழிலியற்றிக் தலைவராதற்கு நான்முகனைப் பழைய நிலையில் நிறுத்தல் கருதி, கலுழக் கொடியையுடைய மாயோனும், ஏற்றுக்கொடியையுடைய முக்கட் செல்வனும், தூறு வேள்வி முடித்தோனாகிய இந் திரானும், ஆதித்தா பன்னிருவரும், உருத்திரர் பதினொரு வரும், வசுக்கள் எண்மரும், மருத்துவர் இருவரும், பதினெண்கணங்களும் ஆகாயவாழியே வந்து, கந்தருவர் தம் மகளிருடன் யாழ் வாசிக்கவும், முனிவராயினர் முன்பு செல்லவும், ஒரு சேரச்சென்று, குறைவேண்டிநின்று, வரம்பெறுதற்குக் காணும்படியாக அருட்கற்பினையுடைய தெய்வயானையாருடன் திருவாவினன் குடியிலே தங்கியிருத்தலு முரியா; என்று கூறுகிறது. திருவாவினன் குடி பழனித்திருப்பதி (பொதுனிமலை). முற்காலத்து ஆன் குடியினர் ஆண்டமையால் ஆவினன்குடி எனப்பட்டது. சித்தன் வாழ்வு என்றும் இதற்கொரு பெயருண்டு போலும்? பின்னையார் அயனைச் சபித்த வரலாறுக உரைகாரர் எழுதியிருப்பது கருதத்தக்கது. பரிபாடல் எட்டாம்பாட்டில், ‘திருமாலும், சிவனும், நான்முகனும், தேவர் முப்பத்து மூவரும், திசைகாப்பாளர் எண்மரும், ஏனை அமரரும், அவுணரும் முருகக்கடவுளைக் காண்டல் காரணமாகத் திருப்பரங்குன்றத்தில் வந்திருப்பர்’ என்று கூறுவது இங்கே சிந்திக்கற்பாலது. முனிவரியல்பு இதில் நன்கு கூறப்பட்டுள்ளது.

நாங்காம்பிரிவு.—இருபிறப்பாளர் நீராடிப் புலராத ஆடை உடம்பிற்கிடந்து புலருமாறுடித்து, உச்சியிற் கைகூப்பித், திருவாறெழுத்தினை அடக்கியுள்ள மந்திரத்தை

விதிப்படி நாப் டுடையெயருமளவாக வுசசரித்து, வழி படுங் காலமறித்து தேரத்திரங் கூறுநிற்க, முருகக்கடவுள் அதற்குப் பெரிதும் மகிழ்ந்து, திருவேரகத்தின்கண் உறைதலு முரியர் என்று கூறுநிறுது. இதன்கண் இரு பிறப்பாளர் ஒன்பது இழையாளுகிய முப்புரி நூலணித லும், அவர் அறுவகை யியல்பின் வழாமையும், முத்தி யோம்பலும், நாற்பத்தெட்டி யாண்டு பிரமசரியங் காத்த லும் கூறப்பட்டுள். 'ஏரகம்--மலைகாட்டகத்தொரு திருப் பதி' என்பர், நச்சினூக்கினியர். பிற்காலத்துப் பெரி யார் பலரும் ஏரகம்--கொயிரலை என்கொண்டே பாடி யுள்ளார்கள்.

ஐந்தாம் பிரிவு.—சுமாரக கடவுளானவர் படிமத் தான் றொடுத்த கண்ணியைச சூடி, செவ்வாடை யுடுத்து, இன்ன பல கோலங்களை யுடையராய், இயம் பலவும் எழுப்பி, தம்மைச சேவிப்பாரும், சேவித்துப் பாடுவாரு மாகிய மகளிருடனே மலைகடோறுஞ் சென்று விளையாடு தலாகிய நிலைபெற்ற பண்பினையுடையா; என்று கூறுகி றது. இதில் மலைவாழ் கானவர் தொண்டகப் பறை முழக்கிக் குரவையாடுதல் கூறப்பட்டுளது. இதிலுள்ள 'குன்றுதோழுடல்' என்னுந் தொடரை ஓர் திருப்பதி யின் பெயராகக்கொண்டார் பலர். அஃது ஓர் பதியின் பெயரன்று. மலைதோறுஞ் சென்று விளையாடுதல் என் பதே அதற்குப் பொருளாகும். நச்சினூக்கினியரும் இப்பொருளே கூறியிருத்தல் காண்க. கந்தபுராணத் துள் 'குன்றுதோழுடிய' என்றும், 'தணிகையாதிப் பூவுலகுள்ளவெற்பில்' என்றும் கூறியிருத்தலுங் காண்க. ஏனைத் திருப்பதிகளோடு உடன் எண்ணவேண்டிய வழி 'குன்றுகள்' எனக்கொள்ளல் பொருத்தமாகும். மயி லேறும் பெருமாள்பின்னையும் 'குன்றுகள்' என்றே கூறி

னர். அருணகிரிநாதர், தணிகையாதி மலைகளைத் தனித் தனியாகவும், குன்றுகள் எனப் பொதுவாகவும் பாடியுள்ளார்.

ஆறாம் பிரிவு.—பழம் முற்றின சோலைகளையுடைய மலைக்கு உரியராகிய குமாரக கடவுளானவா, முற்கூறிய ஊர்களன்றி, வேறுபட்ட பலவாகிய ஊர்களினும், காடு, கா, தருத்தி, யாறு, குளம், சதுக்கம், சநதி, கடப்பமரம், மன்றம், பொதியில், கந்துடைநிலை ஆகிய விடங்களினும். விழாச்செய்யுமிடத்தும, ஊர்ச்சாந்தி செய்து அன்பாகள பூசிக்குமிடத்தும் உறைதலுழரியர்; யான் அறிந்தபடியே கூறினேன்; அவ்வவ் விடங்களிலே யாயினுமாக, பிற விடங்களிலேயாயினுமாக, நீ கண்டவிடத்துத் துதித்து, வாழ்த்தித், தண்டனிட்டு, 'அறுவாயந்த ஆறமா செல்வ! ஆல் கெழு கடவுட் புதல்வ! மாலவரை மலைமகள் மகனே!குரிசில!' என்று நான் கூறியபடியே, நீயும் கூறிப் புகழ்ந்து, 'ஒப்பாரில்லாத மெய்ஞ்ஞானத்தை யுடையோய்! நின் திருவடிபைப் பெற நினைந்து வந்தேனே' என்று நீ கூறுமுன், அவரைச் சேவிகும்கூளியா சென்று, நீ வந்த வாற்றை யறிவிக்க, அவரும் உடன் அணுகி, உட்குந் திறம்பொருந்திய நெடியவடிவை மறைத்துத், தமது பழைய இனைய வடிவைக காட்டி, 'நீ வந்த காரணத்தை யான் முன்னே யறிவேன்; நீ அஞ்சல்வேண்டா.' என்று அன்புள்ள மொழிகள் பலவும் அருளிச்செய்து, கடலுஞ்நந்த வுலகத்தில் ஒப்பின்றி விளங்கும்படி பெறுதற்கரிய வீடுபெற்றினை நினக்குத்தருவா; என்று கூறுகிறது. கோழிக் கொடி நிறுத்தி, மறியறுத்து, ஊர்களில் விழாச் செய்தல் இதுந் கூறியுளது. குறமகள் முருகவேளே யழைத்து ஊர்ச்சாந்திசெய்தல் விளங்கக் கூறப்பட்டுளது. தெய்வத்திற்கு நற்புகை யெடுத்தலும், மலர்தூவலும்,

மணியசைத்தலும், இயம் ஒலிப்பித்தலும், பண் பாடுதலும், கொம்பு ஊதுதலும் அக்கால வழக்கங்களாக இதனை லறியப்படுகின்றன. 'மதி' என்னும் அசைச்சொல் படர்க்கையில் வந்துள்ளது. இதில் அருவி வீழ்ச்சி கூறியுள்ளது இயற்கை நவீற்சியாக மகிழ்ச்சி பயப்பதாகும்.

இதனிறுதியிலுள்ள 'பழமுதிர் சோலைமலை' என்பதில், 'பழமுதிர் சோலை' ஓர் திருப்பதியின் பெயரெனக்கொண்டு, ஆறு திருப்பதியாக எண்ணிவர ஒரு சாரார். 'சோலைமலை' ஓர் திருப்பதியின் பெயரெனக்கொண்டார் ஒரு சாரார். சோலைமலை முருகக் கடவுளுடையதாகப் பழைய தமிழ் நூல்களால் விளக்கவில்லை. அது திருமால் குன்றென்று பரிபாடல், சிலப்பதிகாரம், முதலியவற்றால் தெரிகிறது. ஆகவே, இருங்குன்றம், திருமாவீரங்குன்றம், திருமாவீரஞ் சோலைமலை என்னும் பெயர்களானும் வழங்கும். இந்தாவிலே, திருப்பரங்குன்றம் முதலிய நான்கினைக் கிளந்தெடுத்து, முருகக் கடவுள் அவ்விடங்களி லுறைவா என்று கூறிய, பின் மலைதோறும் விளையாடுவரென்று ஏனை மலைகளைப் பொதுப்படக் கூறி, அதன்பின், காடு, கா முதலியவற்றில் உறைவரென்று கூறி, முறைப்படுத்திருத்தலும், சோலைமலையில் உறைவரென்று கிளந்தோதாது, 'மலைகிழவோன்' எனப் பெயர் மாத்திரையாகக் கூறியிருத்தலும் நோக்குகால், சோலைமலை முருகக் கடவுளுடையதென இந்தாலானும் துணியக் கூடவில்லை. இதற்குரைகண்ட மெச்சும் புலமை நச்சினார்க்கினியரும், ஏனையவற்றைத் 'திருப்பரங்குன்று', 'என்னும் திருப்பதி', 'ஒருதிருப்பதி', 'என்னும் உயர்' என அடைக்காடித்தும், விளக்கியும் போனது, 'பழமுதிர் சோலை மலைகிழவோன்' என்றவிடத்துச் சோலைமலைக்குரியன் என்றேனும் கூறாமல், 'பழம் முற்றின சோலைகளை

யுடைய மலைக்கு உரிமையையுடையோன்' என்று கூறுதலின், அவர்க்கும் அஃதோர் திருப்பதி யெனக்கொள்ளுதல் கருத்தன்றாம். 'கிழவோனென்ற பெயர் உடம்பொடு புணர்த்தலாற் கொள்க' என்று அவர் எழுதியிருப்பதனைச் சிலர் திரியக்கொண்டோராவர். உரையாளர் கருத்து, 'ஒன்' என்னும் ஈறுபெற்றுக் கிழவோன் என நிற்பதற்கு இலக்கணம் காட்டியதாகும். இதனை, வீளி மரபு-பன்னிரண்டாளு குத்திரத்திப்படி, அவரெழுதிய வுரையா னறி.

கந்தபுராண-திருநகரப்படலத்தில்,

மேயுநாங் கூடன்மேலை வெற்பினி லலைவாய் தனனி
லாவினன் குடியி னலலே சகந்தனின் றஷிகை யாழிப
பூவுல குள்ள வெற்பிற பொற்புறு மேனை வைப்பிற்
கோவில கொண் டருளி வைத்து குமரகோட டத்து
மேயோன்.

என்று, சோலைமலையன்றியே ஆறறுப்படை கூறிய முறைப்படி கூறியிருத்தலும் காண்க. கந்தபுராணம்—வாழ்த்துச் செய்யுளொன்றில், 'பழமுதிர் சோலையம் பகவற் போற்றுவாம்' என்பது காணப்படுகிறது. இஃது அவ்வாசிரியர் பாடியதெனின், 'பழமுதிர் சோலை மலை' என்பதற்கு அவர் இரண்டு விதமாகவும் பொருள்கொண்டன ரெனலவேண்டும். அருணகிரிநாதர் முதலிய பெரியோர்கள் சோலைமலையை முருகக்கடவுளின் திருப்பதியுள் ஒன்றாக வைத்துப் பாடியிருக்கின்றனர். 'சேயோன் மேய மைவரை யுலகம்' என்று இலக்கணங் கூறுதலானும், இப்பாட்டுத்தானும், 'குன்றுதோருடலும் நின்ற தனபண்பு' என்றும், 'விண்பொரு நெடுவரைக் குறிஞ்சிக் கிழவ' என்றும், 'மலைகிழவோனே' என்றும் கூறுதலானும், குறிஞ்சி முழுதும் முருகக் கடவுளுடையதென்னும்

உரிமைபற்றி இருங்குன்றமும் முருகனுடையதென்று கூறுதலும் இழுக்காகாது. இரு கடவுளுக்கும் ஒப்ப வரிமையுடைத்தாதலும் அமையும்.

திருப்பரங்குன்றம் முதலியவற்றை முருகக்கடவுளின் படைவீடு என வழங்கி வருகின்றனர். இவ்வழக்கு எக்காலத்தினதாயதென்று தெரிந்திலது. முருகக்கடவுள் சேனாபதியாகவின் அருளுறுபு மிடங்கீரப் படைவீடு என வழங்கினாபோலும். இப்பாட்டிலும் 'வானோர் வணங்குவற்றாணைத் தலைவ' என்று வந்துள்ளது.

இப்பாட்டி வீற்றி லுள்ள சொல் 'கிழவோனே' என்பது. இன்னப் புராணம் எடுத்துக் கூறுதல் முன்பு காட்டியவர். சிறுபாண் ஒழிந்த சிறு ஆற்றற்ப்படைசெய்யுள் களும் இச்சொல்லான் முடிந்தி நத்தவின், ஆற்றற்ப்படை இவ்வீற்றா னிறுதல் பெரும்பான்மை மாபுடையோலும்?

இப்பாட்டின்புறத்தே சில வெண்பாக்களுள்ளன. அவை பழைய ஏட்டுப் பிரதிகளில் இல்லை என்பர். இப்பாட்டிற் போலவே, ஏனைய ஒன்பது பாட்டுக்களின் புறத்தும் ஒன்றும் பலவுமாக வெண்பாக்களுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்றற்கேனும் உரை யெழுதப்படாமையின் அவை பத்துப்பாட்டாசிரியர்கள் பாடியவல்ல என்பதே உரையாளர் கருத்துப்போலும்? அது கருத்தாயினும், பொருநராற்றுப்படையில், 'கண்ணார் கண்ணிக் கரிகால் வளவன்' என்னுந் தொடர்க்குப் பொருள் கூறுமிடத்து, 'முச்சக்கரமும்-என்னுந் கவியானே கரிகாலாதலுணர்க' என்று அப்பாட்டின் புறத்தள்ள வெண்பா வொன்றினை அவர் மேற்கோளாகக் காட்டியிருத்தவின், அதுவும், அது போன்ற சிறு சில வெண்பாக்களும் அங்வுரையாளர் காலத்தின் முன்பே யிருந்தனவென்பதும், அவையும் உரையாளரால் மதிக்கப்பட்டன வென்பதும் வெளியாகின்றன.

திருமுருகாற்றுப்படையின் புறத்துள்ள வெண்பாக்களில், 'குன்றமெறிந்தாய்' என்பது புராணத்துள்ளுங் கூறப் படுதலின் தொன்மையுடையதாகும். அதாவும், அதனை யடுத்துள்ள,

‘குன்ற மெறிந்ததுவுங் குன்றப்போர் செய்ததுவும்
அன்றந் கமரரிடர் தீர்த்ததுவும்—இன்றென்னைக்
கைவிடா நின்றதுவுங் கற்பொதும்பிற் காத்ததுவும்
மெய்விடா வீரன்கை வேல்.’

என்னும் வெண்பாவும், பதினொராந் திருமுறைப் பழம் பதிப்பிலுள்ளன. புதுப்பதிப்பில் வேறு வெண்பாக்க ளும் சேர்க்கப்பட்டன. ‘கற்பொதும்பிற் காத்தது’ என் னுந் தொடர் இங்கே கருதத்தக்கது. திருப் பரங்குன் றத்தில்¹ ஒவ்வோராண்டிலும் நடைபெற்றுவரும் பங் குனித்திருவிழா—நான்காந் திருநாளில முருகக்கடவுள் நக் கீரனாளைச் சிறைமீட்டருளிய திருவிளையாடல் நடை பெறுமென்றும், அப்பொழுது நக்கீரர் திரு வருவம் எழுந்தருளுதல் மரபுஎன்றும் கூறுவர்.² இத்திரு முரு காற்றுப்படையைப் பலர் நியமமாகப் பாராயணம்பண்ணி வருகின்றனர். இப்பாட்டின் அருமையை அறிந்துகொள் ளச் சில பகுதிகள் கீழே தருகின்றோம்.

முனிவரியல்பு.

‘சீரை தைஇய வுடுக்கையர் சீரொடு
வலம்புரி புரையும் வானரை முடியினர்
மாசற விமைக்கு முருவினர் மானின்
உரிவை தைஇய ஆன்கெடு மார்பின்
என்பெழுந் தியங்கும் யாககையர் நன்பகல்
பலவுடன் கழிந்த வுண்டியர் இகலொடு

¹ பழைய திருவிளையாடல், ஆராய்ச்சி, பக்கம்—சூருல் காண்க.

செற்றம் நீக்கிய மனத்தினர் யாவதும்
கற்றோ ரறியா வறிவினர் கற்றோர்க்குத்
தாம்வரம் பாகிய தலைமையர் காமமொடு
கடுஞ்சினங் கடிந்த காட்சியர் இடும்பை
யாவது மறியா வியல்பினர் மேவரத்
துனியில் காட்சி முனிவர் முற்புக 'கடா—கடா.

அருவீழ்ச்சி.

.....பலவுடன்
வேறுபடு மூகிவி ஹுடங்கி யகில்சுமந்
தார முழுமுத லுருட்டி வேரற்
பூவுடை யலங்குசினே புலம்ப வேர்க்கிண்டு
விண்பொரு கெடுவரைப் பரிதியிற் றெடுத்த
தண்கம முலரினால் சிதைய நன்பல
வாகினி முதுசுளை கலாவ மீமிசை
நாக நறுமல ருதிர யூகமொடு
மாமுக முசுக்கலை பணிப்பப் புதுத
விரும்பிடி குளிப்ப வீசிப் பெருங்குன்று
முத்துடை வான்கோடு தழிஇத் தத்தூற்று
நன்பொன் மணிநிறங் கிளரப் பொன்கொழியா
வாழை முழுமுத றுமியத் தாழை
யினநீர் விழுக்குலை யுதிரத் தாக்கிக்
கறிக்கொடிக் கருந்துணர் சாயப் பொறிப்புற
மடநட மஞ்ஞை பலவுடன் வெளிஇக
கோழி வயப்பெடை யிரியக் கேழலோ
டிருமபனை வெளிற்றின் புன்சா யன்ன
குஞ்சுமயி ரியாக்கைக் குடாவடி யுளியம்
பெருங்கல் விடரளைச செறியக் கருங்கோட
டமா நல்லேறு சிலைப்பச் சேணின்
றிழுமென விழிதரு மருவிப்
பழமுதிர் சோலை மலைகிழ வோனே.' உகரு—குகள.

உ. நெடுநல்வாடை.

இது பத்துப்பாட்டுள் ஏழாவதாக வுள்ளது. நூற் றெண்பத்தெட்டு அடிகளையுடையது. சொன்னயம் பொருணயங்களில் மிகச் சிறந்தது. தலையாலங்கானம் என்னுமிடத்தில் தன்னுடன் மாறுபட்டெழுந்த சேரன், செம்மியன் முதலிய எழுவரைப் போர்வென்ற பெருவீர னும், பெருவள்ளலுமாகிய பாண்டியன் நெடுஞ்செழி யனைப் பாடியது. பாசமேற்சென்ற தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தாநின்ற தலைவிக்கு, அவ்வருத்தந் தீரும்படி, அவன் விரைவிற்பகைவென்று மீளவேண்டுமெனக் கொற்றவை யைப் பாடிவான் கூறியதாகப்பாடப்பெற்றுள்ளது இது.

இப்பாட்டு அடிகளே புறமோ என லுயுறுந் தன்மைத் தெனினும், 'வேம்புதலை யாத்த நோன்கா நெழ்கம்' எனப் பாண்டியனது அடையாளப் பூக் கூறியிருத்தலா னும், அது பெயர் கூறியதை யொக்குமாகலானும் புறனே யாயிற்று. கூதிர்ப்பாசறை கூறுதலிற் புறத்தின் பகுதி யாய வாகைத்திணையாயிற்று. கொற்றவை நிலை கூறுத லின் வஞ்சித்திணையின் சம்பந்தமு முடையது. கூதிர்க் காலத்துத் தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும் தலைவிக்கு ஒரு பொழுது ஒருநிபோல நெடிதாய்க் காட்டுதலின் நெடுமை யும், கூதிர்க்காலம் பிரிந்துருப்பார்க்கு வருத்தஞ்செய்யும் இயல்பினதேனும், காமத்தை வென்றிகொண்டு பாசறையி லிருக்கும் தலைவற்கு வருத்தஞ் செய்யாமையால் நன்மை யும் வாடைக்கு அடைகளாய் வந்தன. வாடை என்பது ஆகுபெயராய்க் கூதிர்க்காலத்துப் பாசறையை உணர்த் திற்று. நெடுஞ்செழியன் எழுவராசரோடே பொருள் பாசறையே இப்பாட்டிற் கூறியதென்பது உரையாளர் கருத்தாதல், 'பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழிலே' என்னும் சுற்றடிக்கு அவர் கூறிய வுரையாற் பெறப்படும்.

இப்பாட்டு, இன்னணம் தலைவியை ஆற்றுவதற்கு
தலைவியை, ப்பசி, காதலிகை மாகங்களாகிய கூதிரை
காலம் விடப்படும், அகாலகதை தனிதருக்கும்
தலைவியின் ஆற்றமை மீ குகியையும், கலை மன மன பாச
நைநிடுபையும், பிறவற்றையும், ஆடியி விடுவின் அறியாத
தேனறுமாறு கற்பவா நெடுசினைகொண்டும் பொற
புறு கமிழின் இனிது விளசா யறுவது. இதில் முன்
எழுபத்திரண்டு அடிகளில் கூறுககாலகதையும்,
அடுகது காதலிகைகளை அடிமல கோயிலும், கோயி
லுள் அடிக் குறுகா அருககடி எரைபுகடும், அற்ற
றுள கலைவியருக்கும் இல்லமும், அடுகது இருபத்தொரு
அடிகளில் தலைவியை மீ குகியும் காதலிகைகடும், கசக
கையும், அடுகது ப்பசிபெரு அடிகளில் தலைவியை
தத்குடனிருக்கும் இயல்பும் அடுகது இரண்டு அடிகளில்
கொற்றை யை வெண்டிககோடும், இறுதியிற் றுள்ள
இருபது அடிகளில் தலை மன பாசநைநிடுபபட கார்ப்பட
டுள அப்பாட்டின் அறிவிட மாரணி நபபன்,

‘புலமெட்டு வதியு நல்கின ரரினா

சிவனா மெப்பட சீர விரத,

எனே புகுகில மம’

வேகன, பலரொடு முரணிய பாசறைக

செழிலே’ சனா—கடிடி

என்பனே. இப்பாட்டினைப் படிப்பவா இறுகிச்சொல
காலும் படித்தனர் அமையாவாறு மேன்மையும அலா
வினை பெழுப்பிச் சென்று, ‘பாசறைதொழில்’ என
னும் எழுவாயை இறுதியிற் கொண்டு விளங்கும்படி
இயற்றியுள்ள திறப்பாடு வியக்கத்தக்கதாம்

தலைவனைப் பிரிந்து தன்னுடைய குழை முதலிய
அணிகலன்களையுந் துறந்து, கூந்தலும் கைசெய்யாது

மாசுண்ட உடையுடுத்து, யானைக் கொம்பினுற் செய்யப் பட்டு, நாடாவினாற் பின்னியிருக்கிற கட்டிலின்கண், பல் வேறு மெத்தைகள் போட்டுப் பூக்களிலிதழ் பரப்பித் துகிலின் ஹாமடி விரித்துப் படுக்கிருக்கும் தலைமகள், செவிலியராதியோர பொருளொடு புணராப் பொய்ம் மொழியும் மெய்ம்மொழியுமாகிய உரைகள் பலவற்றை யுஞ் சொலவி, 'நினமணக் கினியதுணைவா இன்றே வந்து விடுவா' என்று பலவாறு தேற்றவும், தேற்றாளாய், கட்டிலின்மேல் விதானத்தில் மெழுகுபடாத்தி லெழுதியுள்ள திங்களின் பக்கத்திருக்கும் உரே.கிணியைப் பார்த்து, 'இதுபோன்று யாழ்ம பிரிவின்றி யிருக்கப்பெற்ற லோமே' என்று சிந்தித்துப் பெருமூச்செறித்து, கண்களினின்றும் ததும்புகின்ற நீரைத் தனது சிவந்த விரலால் எடுத்துத் கெறித்து வருத்தத்துடன் தங்கியிருக்கின்றாள் தலைமகள்; என்று கலலும் கரைந்துருகப் பாடியுள்ளாள். இதில் தலைவிகுத் தலைவன்பா லுள்ள அன்பு மிகுதியும், கறபுடைமைக்கேற்ற பொற்புடை ஒழுககமும் எவ்வளவு நன்றாய்ப் புலனாகின்றன! தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் உயாகுடித் தலைவியின் மனப்பான்மையை இத லினுஞ் சிறக்க எவ்வளவு விவரிக்கலாகும்!

பாசறையிலிருக்கின்ற வேந்தன், முதலில் மாற்றா ருடைய களிறுகளைக் கொன்ற தன் வீரர்கள் பின் அப் பகைவருடைய வாட்களால் போழப்பட்ட விழுப்புண் அணிந்திருத்தலைக் கண்டு, பரிகரித்தற் பொருட்டு, நடு யாமத்திலே பள்ளிகொள்ளாய்த தனதிருக்கையின் புறம்போந்து, கொற்றக்குடையானது மழைத்துளியை மறைப்பவும், ஆண்டாண்டிள்ள குதிரைகள் உதறுகிற துளிகள் தன்மீது தெறிப்பவும், வாளொடுப்பான் ரோளி லே வைத்த வலக்கையையுடையனாய், இடத்தோளினின்

தும் நமுவீழ்கின்ற உத்தரீயத்தை இடப்பக்கத்தே யணைத்துக்கொண்டு, கொளுத்தப்பட்டுள்ள விளக்குகளால் வெளிச்சமுடையவாயிருக்கும் அப்பாசறையிடங்களில் சேற்றின்மீது நடந்துசென்று, முன்னே செல்லும் சேனாபதியானவன் புண்பட்டவீரரை முறையே முறையே காட்டக்கண்டு, அவர்கட்கு மனம் மகிழும்படி முகமலர்ந்து இன்னுரைகூறி, அவர்கள் போர்த்தொழிலொழிந்து இனிதிருக்குமாறு செய்துவருகின்றான் : என்று கூறியிருப்பதினிருந்து, அந்நகரத்திற் தமிழ் வேந்தர்கள் போரின் கண் எவ்வளவு தாளாண்மையுடையராய்த், தம்படைவீரர் பால் எவ்வளவு ஆன்பும், இரக்கமும் உடையராய் இருந்துவந்தனர் என்பது விளங்குகிறது. இதற்கூறப்பட்டுள்ள வாயினிலே, சுதன்ம, தந்தக்கட்டில், விதானம் என்பவற்றின் துட்பமமைந்த தொழிற்பிறப்புகள், அக்காலத்துத் தொழின் முதாசரியையும், நாகரிகத்தையும் விளக்கவல்லன. இருமடி, பெண், தந்தம் முதலியவற்றின் மாட்சிமைப்பட்ட தொழிற்பிறப்புகளும், மனைநூல், வானநூல் முதலிய நூற்பயிற்சிகளும் அக்காலத்து விளக்கமுற்றிருந்தமை புலனாகின்றது.

கோபுரவாயில்கள் வெற்றிக் கொடியோடு வேழங்கள் புகுதும்படி உயர்ந்து நுகருமென்றும், அரமனையிடங்களில் யவனர் (Greeks) இயற்றிய சிறந்த பாலை விளக்குக்கள் எரிந்து கொண்டிருக்கருமென்றும் இதனாலறியப்படுகின்றது.

கூதிர்க்காலத்தில் குளிர் மிசுதியால் பசுக்கள் கன்றுக்குப் பால் கொடாமல உதைக்குமென்றும், அழகு பெறச் செய்யப்பட்ட ஆலவட்டங்கள் உறையிடப்பட்டுச் சிலந்தி நூலாற் சூழப்பட்டனவாய் வளைந்த முளைக்கோல்

களிலே தூங்குமென்றும், யாவரும் தண்ணீருண்ணுமல்
இந்தளம் என்னும கனற்சட்டியிலிட்ட நெருப்பின் வெம்
மையை யேன்றுகொள்வரென்றும், பிறவாறும் கூறியுள்
ளவை படிப்பவர்க்கு வியப்பைத் தருவனவாகும்.

பாசறை.

‘புலம்பொடு வதியு நலங்கிள ரரிவைக்
கின்னா வரும்பட! தீர விற்றந்
தின்னே முடிசூதில் லம்ம மின்னவி
ரோடையொடு பொலிந்த வினைநவில் யானே
நீழர டடககை நிலமிசைப் புரளக
களிறுகளம படுத்த பெருஞ்செய் யாடவ
ரொளிறு வான் விழுப்புண் காணிய புறம்போந்து
வடந்கைத் தன்னவரி யெறிதொறு துடங்கித்
தெற்கேர் பிறைஞ்சிய தலைய நற்பல்
பாண்டில விளக்கிற பருஉச்சுட ரழல
வோடபுதலை யாத்த கோன்கா ழெஃகமொடு
முன்னோன் முறைமுறை காட்டப் பின்னர்
மணிமுத்தாட்ட மாத்தாட் டொடியொடு
பருமங் கூளையாப பாயபரிக் கலிமா
விருஞ்சேற்றுத் தெருவி னெறிதுளி விதிர்ப்பப்
புடைவீழ்ந் துகி விடவயிற றழிஇ
வாடோட் கோத்த வன்கட் காளை
சுவன்மிசை உமைத்த கையன் முகனமர்ந்து
தூல்கால் யாத்த மாலை வெண்குடை
தவ்வென் றசைஇத் தாதுளி மறைப்ப
கள்ளென் யாமத்துப் பள்ளி கொள்ளான்
சிலரொடு திரிதரும வேந்தன்
பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழிலே’

௩. பிறபாட்டுக்கள்.

நற்றிணையில் இவர் பாடியன ஏழு பாட்டுக்களுள் ளன. அவற்றில், வெளிப்படையுலகமும், உளநுறையுலகமும் பல அமைந்துள்ளன. பாண்டியானது மருநகூப் பட்டினம், வாணானது சிறுகுடி, அருமனது சிறுகுடி என்னும் ஊர்கள் கூறப்பட்டுள். பகறபொழுதில் நகரின் கண் மகளிர் பலியாக முற்றத்திற் போகட்ட சோற்றையுண்ட காக்கைகள், பெருமுதுபட்ட மாலைப்பொழுதில், நாவாயிற் பிணித்த பாய்மரத்திற் சென்று தங்கா நிற்கும் 'மருநகூப்பட்டினம்' என்றும், வட்டமாகிய கண்களையும், கூரிய வாயையுமுடைய காக்கைப்பேடை தன் பிள்ளையைத் தழுவிக்கொண்டு சுற்றதையும் அழைத்துப், பொரிக்கறியோடு கூடிய சோற்றுத் திசையைத் தெய்வத்திற்கிடம பளியுடனே களர்ந்துகொள்ளுமாறு மனையின்கண்ணே கூடினவாயிருக்கும் பழமையான வீடுகளையுடைய 'அருமன்' எனப்பெயர்ந்து 'சிறுகுடி' என்று' இவ் ஊர்கள் பாராட்டப்பட்டுள்ளன.

குறுங்கொகையில் எட்டுப் பாட்டுக்கள் இவர் பாடியனவாகும். இவற்றில், அருளியொலிக்கு முழுவொளியை உவமை கூறுகின்றார். விளைந்த தினைக்கொல்லைகளில் தெய்வத்திற்கென்று விடப்படாநுகும் சில கதிர்களை அறியாது உண்ட மரில் வெறியாடு மகள்போலும் வனப்பினதாகி நடுங்கும் மலை என்கின்றார். நெஞ்சு ஈரம்பட்ட செவ்விப் பைம்புனத்து ஒரே ருழவன்போல நடுக்குற்றது என்கிறார். மேனியின் பசுபடி ஒரு பெற்றியே தங்காது என்பதற்கு, 'நில்லாமையே நிலையற்றாகலின், நல்லிசை வேட்ட நயனுடை நெஞ்சிற், கடப்பாட்டாளன் உடைப்பொருள்போலத், தாங்குதற்குரியதன்று' என உவமங் கூறுகின்றார். பேயும் கண்பனிக்

கும்படி இரவில் மழைபொழியும் என்று பாடுகின்றார். தலைவன் பாங்கற்குக் கூறும் கூற்றில் வைத்து, 'என் நெஞ்சம் அமாந்தாருடன் ஒருநாள் கூடியிருக்கப்பெறின் பின் அரைநாள் வாழ்க்கையும் வேண்டலன் யான்' என்று உரைக்கின்றார்.

அகநானூற்றில் பதினேழு பாட்டுக்கள் இவ்வாற் பாடப்பட்டனவாகும். இவற்றில், முடியுடை வேந்தரும், சிற்றரசருமாகிய பலரைப்பற்றிய குறிப்புகள் காணலாகும். இப்பாட்டுக்களில் வந்துள்ள உள்நூறையுமங்கள் மிகப்பாராட்டற்பாலன. வரற்போத்தானது தூண்டிற் கோத்த இரையை விழுங்கி, ஆம்பல் இலை சிழியவும், குவளைமலர் சிதையவும் எழுந்து பாய்ந்து, வள்ளைக் கொடியை மயக்கி, தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது, கயிறிடப்பட்ட சுதத்தினையுடைய ஆனேறுபோல மதம் மிக்குக் கயத்தினை உழக்கும் ஊரன்; என்று கூறுகின்றார். இதிலுள்ள உள்நூறையை ஆராய்ந்தறிக. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தலையாலங்கானத்துப் பேரில் தன்னுடன் எதிர்த்த சேரன், செமதியன், திதியன், எழினி, எருமையூரன், இருங்கோலேன், பொருநன் என்னும் எழுவரசரை ஒரு பகலில் வென்று முரசுங் குடையும் அகப்படுத்துக், களவேள்வியிறறிய பொழுதில், அவனுடைய வீரா ஆதத ஆர்ப்பினும் அலர் பெரிது என்று பாண்டியனது வெற்றியைப் புலப்படுக்கின்றார். செழியன், முசிறியை முற்றிக் களிறுகளைக் கொன்ற போர்த்திறத்தினைக் கூறுகின்றார். மூவேந்தரும் வந்து முற்றுகையிட்டிருந்தபொழுது, அடைமதிற்பட்டிருந்த பாரிவள்ளல், 'உலகுடன் திரிதரும் பலர் புகழ் நல்லிசை வாய் மொழிக் கபிலன்' சூழ்ச்சியால் கிளிகளை விடுத்து, நெற்கதிர்களைக் கொணர்வித்து, உண்டிருந்து மூவேந்தரையும்

வாளமருழக்கி, ஓடச் செய்தனன் என்று கூறியுள்ளார். 'ஆரங்கண்ணி யடுபோர்ச் சோழர், அறங்கெழு நல்லவை யுறந்தையன்ன, பெறலரு நன்கலன்' என்றும், 'வாடா வேம்பின் வழுதிகூடல், நாளங்காடி நாறுதுதல்' என்றும், 'கரும்பகட்டியானை நெடுந்தேர்க்கோதை திருமா வியனகர்க் கருவூர் முன்றுறை.....தண்ணூன்பொருநை மணலினும் பல' என்றும் ஒரு பாட்டில் மூவேந்தர் தலைநகரங்களையும் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார். எவ்வியா னவன் சென்று நன்மொழி கூறி வேண்டவும் அடங்காது, அன்னியானவன் தீதியனொடு பொருது அழிந்ததனைக் கூறியிருக்கிறார். கார்த்திகை மாதத்துக் கார்த்திகைநாள் இரவில் தெருக்களில் விளக்குக்கொ வைத்து, மாலைகளால் அலங்கரித்துப், பலருங்கூடி மகிர்வுடன் விழாவயர்தலும், புதுவதாக மணஞ்செய்யப்பெற்ற மருமகளை அழைத்து வந்து அவளால் முதலில் பால் உலைவைக்கச் செய்வதும், கார் நெற்கதிர்களைக்கொண்டிவந்து, சிறுமியர் பலர்கூடி அவலிழப்பதும் அழகுறப் பாடியுள்ளார். 'செல்குடி நிறுத்த பெரும்பெயர்க் கரிகால், வெல்போர்ச்சோழன் இடையாற்றன்ன, நல்லிசை வெறுக்கை' என்று கரிகால னது இடையாற்றைச் சிறப்பித்துள்ளார். 'வாய்மொழி நிலைஇய சேண்விளங்கு நல்லிசை, வளங்கெழு கோசர் விளங்கு படைதாறி, நிலங்கொள வெஃகிய பொலம்பூட் கிள்ளி' எனச் சோழன் கோசரை வென்றமை கூறுகின் றார். தூங்கலோரியார் பாடிய தழும்பனது ஊணூர் என ஊணூரைப் பாராட்டியுள்ளார். 'நெடுந்தேர் களிநொடு சுரகருங் கொடும்பூட், பல்வேன் முசண்டைவேம்பியன்ன வென், னல்லெழி விளநலம்' என்று, முசண்டையின் வண்மையையும், ஊரையும் பாராட்டிக் கூறியுள்ளார். வடிகர் தலைவன் எருமை யென்பானையும், குட்டுவன் சேர

லையும், அவனது தொண்டியென்னும் பட்டினத்தையும், திரையன் என்பானையும், அவனது பதியாகிய பவத்திரியையும் பாராட்டிப் பாடியிருப்பதுடன், பழையன்மாறன் மதுரையில் வந்தெதிர்த்த கிள்ளிவளவனை வென்றதனையும் பாடியுள்ளார். இப்பாட்டுக்களின் சொல்விழுப்பமும் பொருள் விழுப்பமும் படித்தின்புறற்பாலன. நற்றிணையிலும், குறுங்கொகையிலும், அகநானூற்றிலும், இவர், அகப்பொருட் பகுதியான பல திணைகளும், துறைகளும் அமைவரப் பாடியிருப்பது மதிக்கத்தக்கது.

புறநானூற்றில் மூன்று பாட்டுக்கள் இவர் பாடியன. இலவந்திப்பள்ளித் தூஞ்சிய நன்மாறனைப் பாடியது ஒரு பாட்டு. சோழநாட்டுப் பிடலூர் திழான் மகன் பெருஞ்சாத்தனைப் பாடியது ஒரு பாட்டு. பொருண்மொழிக் காஞ்சியாகப் பொதுவிற்பாடியது ஒரு பாட்டு. நன்மாறனுக்குச் சிற்பா, வளி, புகழ், எண்ணியது முடித்தல் என்பனபற்றி முறையே மணிமிடற்றிறையையும், பலராமனையும், மாயோனையும், முருகனையும் உவமையாகக் கூறுகின்றார். இப்பாட்டில் யவனரால் குப்பியிற் கொடுவரப்பட்ட மதுக்குறிககப்படுகிறது. பெருஞ்சாத்தனைப் பாடிய பாடாண் பாட்டில், 'தன்மனைப், பொன்போன் மடந்தையைக் காட்டி யிவனை, லென்போற் போற்றென்றேனே' என்று, அவன் புலவரால் வைத்துள்ள வேற்றுமையில்லா அன்பினை விளங்கக் கூறியுள்ளார். பெருஞ்சாத்தனது ஊராகிய பிடலூர் திரிசிரபுரத்துக்குக் கீழ்பாலுள்ளது. 'உறந்தைக்குணது, நெடுங்கை வேண்மானருங்கடிப் பிடலூர்' என, இப்பாட்டிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. இவர் கூறிய பொருண்மொழிக் காஞ்சி படித்தறிந்து மகிழத்தக்கது.

‘தென்கடல் வளாகம் பொதுமை யின்றி
வெண்குடை நிழற்றிய வொருமை யோராக்தும்
நடுநாள் யாமததும் பகலுந் தஞ்சான
கமொப் பார்க்குங் கல்லா வொருவற்கும்
உண்பன நாழி யுடுப்பன விரண்டே
பிறவு மெல்லா மோரொக கும்மே
செலவததுப பயனே யிதல
துய்ப்பே மெனினே தப்புக பலவே.’ (புறம—கஅக.)

முடிபு.

நக்கீரர் விளங்கிய காலத்தலை, தமிழறியும் பெரு
மாள் என்னும் பெயருள்ள ஓர் மானு புலமைமிக் கிறந்
தாளாய் மிக்க செருக்குற்றிருந்தனள் என்றும், அவளை
மணஞ்செய்துகொள்ள விருமபிவந்தார் பலரும் அவ
ளெழுபாடிய வினாக்களுக்கு விடையிறுக்கமாட்டாது
தோலவியுற்று நாணிச் சென்றனரென்றும், நக்கீரர் ஓர்
விறகுவிற்பானுக்குக் கல்வி கற்பித்து, அவளை அழைத்துச்
சென்று, வாதினில வெலலுமாறு புரிந்து, அவள் அவ
னுக்கு வாழ்க்கைப்படுமாறு செய்வித்தனரென்றும் ஓர்
விநோதமுள்ள கதை வழங்குகிறது. இதன் விரிவை,
‘தமிழறியும் பெருமாள் கதை’ என்று வழங்குகிற சிறு
புத்தகத்திலும், புலவர் புராணம் முதலியவற்றிலும்
காண்க. மற்றும் இவர் சம்பந்தமாக வழங்கும் கதைகள்
உளவேனும் கேட்டுணாக.

இவா, தாம் பாடிய அகத்திணைப் பாட்டுங்கள் பல
வற்றினும் முடியுடைவேந்தரும், சிறைரசருமாகிய பலரு
டைய பெருமைகளையும், செயல்களையும் குறித்திருப்பதி

விருந்து சரிதவுண்மைகளை வெளிப்படுத்திய இவருக்குள்ள ஆர்வ மிகுதி புலப்படுகின்றது. இவ்வாறன்றிப் பரிசில் கருதி யாரொருவரையும் பாடினரென்று கொள்ளச் சிறிதும் இடனின்றி. இவர் பல நிலங்களையும், காலங்களையும், அவற்றுட்பட்ட இயற்கைப் பொருள்களின் பண்புகளையும் உள்ளவாறு கூறுவதிலிருந்து, அவைகளில் இவர எவ்வளவு ஆழ்ந்த அறிவும் அதுபவமுமுடையராயிருந்தாரென்பது புலனாகின்றது. தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர் பெருமைகளையும், அவர்கள் நாடு நகரங்களின் சிறப்புக்களையும் ஒப்பமதித்துப் பாராட்டுவதிலிருந்து, இவருடைய நடுவு நிலைமையும், மனத்தூய்மையும் புலனாகின்றன. இவர் பாட்டுக்களிலிருந்து இவருடைய குறுகுதிசயங்களாக நாம் அறியலுறுவன மற்றும் பலவுள்ளன.

மேல் ஐந்ததிகாரங்களாலும் கூறியவற்றின் ஒருகைப் பொருள் :

ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளின் முன் மதுரையம் பதியிற் சிறந்த ஆசிரியராய விளங்கிய தத்தனா என்பவர்க்குப் புத்திரராய்த் தோன்றிய நக்கீரனா, தவிழெனு மளப்பருந் தீம்பாற்கடலையுண்டு, ஞானவொழுக்கங்களான் மேம்பட்டுச், சங்கப்புலவருட் டலைவராய்த் திகழ்ந்தனரென்பதும், திருமுருகாற்றுப்படைபும், நெடுகல்வாடையும், நற்றிணை முதலிய தொகைகளிற் பல பாட்டுக்களும் இவர் பாடியன வென்பதும், அப்பாட்டுக்களின் சிறப்புகள் இன்னவென்பதும், இறையனா ரகப்பொருளுக்கு மெய்யுரை கண்டவா இவரே யென்பதும், அவ்வுரையின் சிறப்புக்க ளிவையென்பதும், இவர் சிவபிரானோடும் வாது புரிந்து, தாம் கொண்ட கொள்கையே மெய்யெனச் சாதித்தனரென்பதும், கைலாபாதி காளத்திபாதித் திருவந்

தாதி முதலியன இவர் பாடிய வல்லவெனச் சிலர் கூறு
தற்குக் காரணமியையென்பதும், அவை இவர் பாடிய
வாகவே யாம் கொள்ளவேண்டுமென்பதும், இவரு
டைய குணமும், பெருமையும் இத்தகையவென்பதும்
பிறவுமாம்.

வாழ்த்து.

மழை வளஞ் சிறக்க நாளும் மாநிலத் துயிர்க ளெல்லாம்
தழைவுறு முனத்தவாக தருமமே தலைநின் றோங்க
பழையநம் தமிழின் சீர்த்தி பரவுக வுலக மெல்லாம்
விழைவுற வரசன் செங்கோல் மேன்மையின் விளங்க
[மாதோ.